

BULUSMA

www.sev.org.tr

Ocak '12 / sayı 11

**Birlikten doğan güç:
Sağlık ve Eğitim Vakfı**

**Yeşim Demir:
"Tasarımcılık bilinmeyeni bulmaktır"**

**Animasyon dünyasında gencecik bir
İzmir Amerikanlı**

Kış ortasında yaz keyfi.

Ödüllü Emirates konforu ile Hint Okyanusu.

Şimdi, kış ortasında Hint Okyanusu Adaları'nda yazı yaşamak istemez misiniz? Emirates'in gelişen uçuş ağıyla ve ödüllü konforuyla Hint Okyanusu'na uçun; adaların masmavi sularında unutulmaz bir tatil yaşayın. Üstelik, bu tropikal cennete 1200 kanallı ıce keyfini yaşayarak ulaşın.

Emirates ile uçun. Keşfe devam edin.

Emirates Hint Okyanusu'nda Mauritius, Maldivler ve Seyşeller'e haftada gidiş dönüş 70 sefer düzenlemektedir.

Air Transport World 2011 Yılın Havayolu Şirketi.

Emirates'in mil programı Skywards'ın sunduğu özel avantajlar ve ayrıcalıklardan yararlanmak için www.skywards.com adresinden üye olabilirsiniz. Daha fazla bilgi için www.emirates.com.tr web sitesini ziyaret edebilir, (0212) 315 45 45 numaralı telefondan Emirates'i arayabilirsiniz.

Merhaba

Değerli mezunlar,

Yepyeni bir yıla başlamanın keyifli heyecanı ve telaşı ile hepimize Merhaba! Buluşma Dergisi'ni yayıma hazırlayan Sağlık ve Eğitim Vakfı Kurumsal İletişim ve Geliştirme Departmanı olarak, yeni yılı oldukça büyük bir yoğunlukla karşıladık. Buluşma'nın dolu dolu içeriği ve tasarımı o kadar beğenildi ki dört yeni kurumsal derginin daha hazırlıkları içinde bulduk kendimizi: İzmir Amerikan Koleji için ACI in Action, Tarsus Amerikan Koleji için TAC Life, Üsküdar Amerikan Lisesi için ÜAAgenda ve üç SEV İlköğretim Okulumuz için ortaklaşa çıkacak olan SEV Jr, okullarımızın velileriyle iletişim kanalları olmak üzere yola çıktılar bile...

Her şeyin başı doğru iletişim kanalları kurmak, iletişimin doğru mecralardan akışını sağlamak. Buluşma'ya da bu fikre olan inançla başlamıştık. Dergi, kurumumuzu siz değerli mezunlarımızla buluşturmanın önemli yollarından biri olsa da, zaman zaman yüz yüze buluşmalar da düzenlemek gerekiyor. İşte bu düşünceden hareketle "Damla Etkisi" (Ripple Effect) isimli bir proje oluşturduk. Vakfımızın mütevellilerini, yönetim kurulu üyelerini, yöneticilerini, SEV okullarının idarecilerini; mezunlar

derneklerimiz aracılığıyla ulaştığımız sınıf temsilcileri ile buluşturmak üzere bir dizi etkinlik gerçekleştirmeyi planlıyoruz.

"Bir damla düşer,

Düştüğü yerde bir değişim yaratır.

Damlalar dalgalara dönüşür.

Büyüyerek çoğalır.

Artık su eskisi kadar durgun değildir..."

Suyu dalgalandırmak, ortak bir hareket ve sinerji yaratmak, ama her şeyden önce özlem gidermek ve hep birlikte hoşça vakit geçirmek için başlattığımız bu buluşmaların ilkinin 15 Ocak 2012'de Üsküdar Amerikan Lisesi'nde yapıyor olacağız. Ardından İzmir ve Tarsus'ta ACI ve TAC sınıf temsilcileriyle buluşmalarımızı gerçekleştireceğiz.

Bizleri yetiştiren ve Türk eğitim sisteminin mihenk taşlarından biri olan okullarımız; bu okulların arkasındaki güç olan vakfımız ve siz değerli mezunlarımız ve sevdikleriniz için çok güzel bir yıl olmasını dilediğimiz 2012'de gerek dergiyile, gerek telefonla veya e-posta aracılığıyla, gerekse yüz yüze olmak üzere pek çok keyifli buluşma bizi bekliyor.

Nice buluşmalara!

Buluşma Dergisi Yayın Kurulu ✍

BULUŞMA

www.sev.org.tr

Ocak '12 / sayı 11

BULUŞMA DERGİSİ BAKIM VE İKTİSADİ YAKIN DOKÜMANI
YAYIN AKADİS AYLIK İZİRE - 10 YAYIN

Üsküdar Amerikan Lisesi, tarihi org

Kapak Fotoğrafı: Duygu Arseven

SEV

SEV Yönetim Kurulu Adına Sahibi:
Erhan Dumanlı

Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ziya Köseoğlu

Yayın Koordinatörü: Esi Elmas Güngör

Yayın Kurulu: Defne Erdur Bekdik • Ahmet Ceylan • Tülay Güngen
• Esi Elmas Güngör • Leyla Keskiner • Ziya Köseoğlu • Bahar
Moraligil • Bengü Shepard • Ebru Şenol • Zeynep Arabacıoğlu
Özbilen • Özlem Tanrıverdi • Aydan Yakın • Dilem Deniz Yıldırım

Reklam Sorumlusu: Leyla Keskiner • Bahar Moraligil

Yönetim Yeri: Selami Ali Mah. Gazi Cad. No: 28
Bağlarbaşı/Üsküdar 34662 İSTANBUL
T: +90 (0216) 531 57 38 F: +90 (0216) 530 01 55
E: sevgkli@sev.org.tr www.sev.org.tr

Baskı: Şan Ofset
Kemirburgaz Cad. No: 13
Ayazağa/Şişli
Tel: 0 212 289 24 24

Yapım: TETRA İLETİŞİM Hizmetleri Ltd. Şti.

Yönetim: Önder Kızılkaya

Editör: Pinar Tören

Grafik Tasarım: Kübra Şahin

Fotoğraf: Cihan Aldık, Tufan Çivici

Katkıda Bulunanlar: Elif Gamze Arslan, Şenay Gül

Halaskargazi Cad. Sait Kur'an İş Merkezi
No: 145 Kat: 5 Şişli-İSTANBUL
Tel: +90 (0212) 219 96 76-77 Faks: +90 (0212) 231 33 37
E-posta: tetra@tetrailetisim.com
www.tetrailetisim.com

Basım yeri ve tarihi: İstanbul - Şubat 2012
3 ayda bir yayımlanır. Yaygın süreli yayındır.

BULUŞMA dergisinin içerik ve tasarımı SEV ve TETRA tarafından yaratılmış olup Fikir ve Sanat Eserleri Yasası kapsamında eser olarak koruma altındadır. Buluşma dergisinde yayımlanan yazı ve fotoğrafların yayma hakkı SEV'e ait olup kaynak gösterilse dahi, hak sahiplerinin yazılı izni olmaksızın ticari amaçta kullanılamazlar. Dergide yayımlanan yazılar, yazarların ve söyleşi yapanların kişisel görüş, tavsiye ve yorumlarını içermektedir. TETRA ya da SEV, yazılarda yer alan bilgi, görüş ya da tavsiyelerden doğabilecek maddi ve manevi zararlardan hiç bir şekilde sorumlu değildir.

İçindekiler

Kısa kısa.....	3
Dünyanın her köşesinden 450 öğrenci	
Üsküdar Amerikan'da buluştu	4
POE'ya 18 yeni üye	5
Birlikten doğan güç: Sağlık ve Eğitim Vakfı.....	6
Genç yazar, mezun olduğu okulda.....	12
Bir gelenek sürüyor: ECHO Konseri	13
Mrs. ve Mr. Frank'ten duygusal veda	14
Yurtdışında okuyanlardan tavsiyeler	18
Cüneyt Yağcı: "Türkiye büyürken biz de büyüdük".....	22
Yeşim Demir: "Tasarımcılık bilinmeyi bulmaktır"	26
Gezi: Rehberimiz Wordsworth:	
Tintern Abbey ve Furness Abbey.....	30
Ali Rıza Ersoy:	
Şehirlerin sürdürülebilirliği için çalışıyor	34
Horiama hastalığı	38
Ebru Şenol:	
"2012'de SEV-YAY'ı hareketli bir yıl bekliyoruz"	40
Tuna Bora:	
Animasyon dünyasında gencecik bir İzmir Amerikalısı.....	44
Ahmet Tosun:	
Rusya'da mobil pazarlama ondan soruluyor.....	48
Tülin Kulluk Kozikoğlu:	
"Her çocuk kitapsever doğar"	52
Sabi Saltiel: Müzikle yoğrulan bir hayat	56
Tarsus Amerikan Koleji Uluslararası Gençlik Ödülleri	
programını başlattı	60
Üsküdar Amerikan Lisesi'nin matematik dahisi:	
Kaan Cem Ketenci	61
Osman Sezener:	
Pizza Venedik'in okullu aşçısı	62
Betty Stockover 43 yıl aradan sonra kampustaydı.....	66
Kitap: Özel Hayatın Kısa Hikâyesi... ..	68

Atamalar

Erhan Dumanlı: Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı, eski Yapı Kredi Sigorta Genel Müdürü Erhan Dumanlı, Assistline Yönetim Kurulu Başkanlığı'na atandı. 1967 yılında TAC'den mezun olan Dumanlı, 1972 yılında Boğaziçi Üniversitesi'nden işletme alanında lisans derecesini; 1973 yılında da aynı üniversiteden yüksek lisans derecesini aldı. İş hayatına Arthur Anderson Londra ofisinde başlayan Dumanlı, Pamukbank, Masel Elektrik, Akbank gibi farklı firmalarda uzun seneler yöneticilik yaptı.

M. Umut Yalnız: 1988 yılında TAC'den mezun olan Yılmaz, 2011 Ekim ayı itibarıyla FG Wilson Türkiye A.Ş.'inde Genel Satış Müdürü olarak görev yapacak. İTÜ'de Petrol Mühendisliği okudu. İTÜ'de Doğalgaz ve Petrol Mühendisliği alanında yüksek lisansını ve Yeni Zelanda Aucland Üniversitesi'nde Jeotermal Enerji Teknolojileri üzerine ikinci yüksek lisansını tamamladı. Akademisyen olarak başladığı iş hayatına, Dizel Turbo, Çukurova İthalat-İhracat gibi firmalarda yöneticilik görevlerinde devam etti. TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şubesi Başkanı olan Yalnız'a yeni görevinde başarılar diliyoruz.

Ahmet Ali Bugay: 1991 senesinde TAC'den mezun olan Bugay, Euler Hermes Sigorta Risk Enformasyon ve Hasar Bölümü Direktörlüğüne getirildi. Kısa bir süre öncesine kadar Londra merkezli uluslararası yatırım bankası Silkroute financial'da Türkiye'den sorumlu direktör olarak çalışan Bugay'ın, yatırım bankacılığı ve kurumsal finansman alanlarında 13 yılı aşkın deneyimi bulunuyor. Bugay'ı tebrik eder, yeni görevinde başarılar dileriz.

Sitare Sezgin: ACI'dan 1992 senesinde mezun olan Sezgin, Boyner Holding bünyesinde faaliyet gösteren Back-Up'in Genel Müdürlüğü görevine atandı. Bilkent Üniversitesi'nde İşletme bölümünü bitiren Sezgin, yüksek lisansını Manchester Üniversitesi'nde tamamladı. İş hayatına Hollanda Procter&Gamble'da başlayan Sezgin, Bain & Company, The Boston Consulting Group, Sabancı Holding ve Akbank gibi çeşitli firmalarda yöneticilik yaptı.

An American Cook in Turkey

Sandy Howard'ın tarifi

Corn Bread

1c (115 g) cornmeal
1 c (115 g) flour
1/2 c (80 g) sugar
4 t baking powder
1/2 t salt
1 egg
1 c (1/4 L) milk
1 c (1/2 cL) soft shortening
1/2 c (1/2 cL) soft shortening. Add
Combine dry ingredients. Add
egg, milk, shortening. Beat with
rotary beater until smooth, about
one minute. Bake in a 8" (20 cm)
square baking pan at 425° F
(220° C) for 20-25 minutes.

Haberler

SÖZLÜKSÜZ ÖĞRENCİ KALMASIN

SEV Amerikan Hastanesi Aralık ayı içerisinde Nurel-Enver Taner İlköğretim Okuluna 500 adet İngilizce-Türkçe Sözlük hediye etti. Hastane Genel Müdürü Ahmet Ökten yaptığı açıklamada SEV Amerikan Hastanesi olarak eğitime sürekli destek verdiklerini, yapılan bu bağışın ilerleyen günlerde sosyal sorumluluk projesi halinde Gaziantep ili ve ilçelerinde, özellikle de köy okullarında hayata geçirilmesini planladıkları söyledi.

Dünyanın her köşesinden 450 öğrenci Üsküdar Amerikan'da buluştu

Üsküdar Amerikan Lisesi Türkiye Uluslararası Model Birleşmiş Milletler Konferansı'na (TIMUN) ev sahipliği yaptı. Suudi Arabistan'dan Almanya'ya, Norveç'ten İtalya'ya kadar 41 okuldan 450 öğrencinin katıldığı konferans, dört gün sürdü.

Dünyanın her köşesinden "Değişim Rüzgarları" estí...

Üsküdar Amerikan Lisesi'nin evsahipliğinde, 8-11 Aralık 2011 tarihleri arasında gerçekleşen organizasyonun onur konugu, TIMUN Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Linda Dubock oldu. Türkiye Uluslararası Model Birleşmiş Milletler Konferansı'nın genç delegeleri, bu yıl 18.'si düzenlenen etkinlikte 2011'in yoğun gündemini tartıştılar. Dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen 450 öğrenci, Japonya'da tsunami felaketini takiben nükleer reaktörde oluşan sızıntılardan Arap Baharı'na, İngiltere'deki öğrenci ayaklanmalarından "Wall Street'i işgal et" eylemlerine, Yunanistan'da, İtalya'da, İspanya'da yaşanan ekonomik krizlere kadar pek çok konuyu gündemlerine aldılar.

Öğrencilerin diyalog kurma becerisi gelişiyor...

Konferansın bu yılki onur konugu, Lahey'den katılan Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Linda Dubock, yaptığı açıklamada; gençlerin Model Birleşmiş Milletler çalışmaları aracılığıyla iletişim kurmayı öğrendiklerini, sadece kendi fikirlerini savunmayı değil, karşıt fikirleri dinlemeyi de öğrenerek diyalog kurma becerilerini geliştirdiklerini ve bu sayede barışçı çözümler üretebildiklerini ifade etti.

Arap Baharı kalıcı demokrasi getirecek mi?

Konferansın ilk günkü bölümü oldukça renkli geçerken, sorulan sorulardan gençlerin dünyanın gündemiyle son de-

rece yakından ilgili olduğu görülüyordu. Slovenya temsilcisi olan bir delegenin Dr. Linda Dubock'a sorarak tartışmaya açtığı "Arap Baharı" konusu, gelecek yılların en çok tartışılacak konusunun da ana fikrini oluşturuyordu. Slovenya Temsilcisi'nin "Arap Baharı'nın getirdiği sonuçlar, bölgede kalıcı bir demokrasinin yerleşmesine olanak sağlayacak mı?" sorusuna, TIMUN Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Linda Dubock'un "Bu hiç şüphe yok ki herkesin arzuladığı bir sonuç. Ancak bugün için buna evet demek pek gerçeği yansıtmaz. Çünkü net görünmüyor. Ama, hepimizin arzusu bu yöndedir" şeklinde cevap vermesi, konunun ne denli tartışılmaya muhtaç olduğunu gösteriyordu. ✍

Üsküdar Amerikan Lisesi'nin evsahipliğinde gerçekleşen konferansa öğrencilerin ilgisi yoğundu.

POE'ya 18 yeni üye

Üsküdar Amerikan Lisesi National English Honor Society (NEHS) yeni üyelerini kabul toplantısını 10 Ekim'de yaptı.

Öğrencilerin İngilizce alanındaki yetkinliklerini, çalışma ve başarılarını onurlandırmak üzere ABD'de kurulan Ulusal İngilizce Onur Topluluğu'na Üsküdar Amerikan Lisesi 2009 yılında üye oldu. ABD dışından ikisi Çin'den olmak üzere sadece üç okulun bulunduğu NEHS'in amacı, lise seviyesindeki öğrencilerin İngilizce alanındaki mükemmeliyetlerini, İngilizce dilinde yapılan etkinliklere katılımlarını ve İngilizce kullanımlarını artırmak. (www.nehs.us)

NEHS'nin Üsküdar Amerikan Lisesi'ndeki şubesinin adı ünlü şair ve yazar Edgar Allan Poe'ya gönderme yapıyor, ama açılımı "Practitioners of English". Kulübe kabul edilmeye uygun koşulları sağlayan öğrenciler mekrupla davet ediliyor. Kabul edilmeye uygunluk, öncelikle öğrencinin İngilizce der-

sinde iki yıl üst üste 85 ve üstü not tutturmasını gerektiriyor. Bu koşulu sağlayan öğrenciler, öğretmenler tarafından liderlik becerileri, İngilizce yapılan etkinliklere katılımları, sorumluluk duyguları ve dürüstlükleri göz önüne alınarak değerlendiriliyor. İlk senesinde lise 3 ve lise son öğrencilerinden 13 kişi kulübe üye olmuşken, bu yıl sayı 28'e çıktı.

Üyeliğe Kabul Toplantısı

10 Ekim 2011 tarihinde, 18 yeni üyenin kulübe kabul edilmesiyle ilgili küçük bir tören düzenlendi. Öğrencilerin NEHS rozetlerini aldığı törenin onur konluğu Amerikalı klarnet sanatçısı Boja Kragulj idi. Fulbright bursuyla Türkiye'de bulunan sanatçı, konuşmasında İngilizce'nin evrensel dil olarak bilinen müzik alanındaki önemini anlattı. "Müzik için evrensel dildir derler,

ama birlikte çalışmak için gerçekten ortak bir dilde konuşmanız gerekir. Örneğin Rusya'da bir orkestra ile çalmak istiyorsanız, orkestra şefi ve diğer müzisyenlerle anlaşmanın yolu İngilizce'den geçer" dedi.

POE'nun çalışmaları

Aslında bir "onur topluluğu" olması nedeniyle öğrencilerin İngilizce alanında süregelen başarılarını taçlandıran kulübün öğrencileri farklı etkinlikler düzenlemek zorunda değiller. Bununla birlikte öğrenciler kulüp saatlerinde ve tenefüslerde Üsküdar SEV İlköğretim Okulu anasınıfı öğrencilerine İngilizce hikaye kitabı okumak, akranlarına İngilizce derslerinde destek olmak, üçüncü şahıslara Türkçe'den İngilizce'ye çevrilecek metinlerde yardımcı olmak gibi çalışmalara katılıyorlar. ✓

K. Erhan Dumanlı (TAC '67)

Birlikten doğan güç: Sağlık ve Eğitim Vakfı

Sağlık ve Eğitim Vakfı bünyesinde Türkiye'nin en prestijli okullarını, bölgesinin önemli hastanelerinden birini ve Redhouse Yayınevi'ni barındıran ve 130 yıllık geçmişinin güçlü geleneği ile geleceğe bakan bir kurum. Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı K. Erhan Dumanlı (TAC '67) ile işte bu köklü geçmişi ve gelecekte gördüğü ufku konuştuk...

Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV), üç okulun - Üsküdar Amerikan, İzmir Amerikan ve Tarsus Amerikan - mezunları tarafından bu okulları yaşatmak için kuruldu. İnanılmaz bir dayanışma ruhu içeren bu kuruluş öyküsünü ve 2011'de kuruculuğun Vakıf'a devredilmesini bize anlatabilir misiniz?

Amerikan okulları, 1800'li yılların sonlarında tüm dünyaya eğitim ve sağlık hizmeti götüren Amerikan Bord Heyeti tarafından kurulmuş. Amerikan Bord, Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra, Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde Üsküdar, Tarsus ve İzmir Amerikan liselerinin kurucusu olarak tescillenmiş. Fakat 1960'lı yıllarda heyetin Amerika'daki merkezi, kurumlarını ülkelerin yerel halkına bırakma kararı alarak personel sayısını giderek azaltmaya başlamış. Benim de mezun olduğum Talas Amerikan Ortakokulu 1967 yılında finansal nedenlerle kapanıyor. O zamanki mevzuata göre, yabancı okul faaliyetini durdurmak istediği anda bütün mal varlığı devlete geçiyor. Talas'ta iki kampus vardı: okulun ve hazırlık öğrencilerinin yatakhanelerinin olduğu üst kampusta, yatakhane ve öğretmen lojmanlarının bulunduğu alt kampus. Okul kapanınca üst kampus yanılmıyorsa Beden Terbiyesi'ne verildi ve güreş-

çi kampı yapıldı. Alt kampus ise Erciyes Üniversitesi'ne verildi. Böyle olunca, mezunlar "hiç olmazsa biz bir vakıf kuralım, bu vakıf okulların devamını sağlasın" diyerek 1968 yılında Sağlık ve Eğitim Vakfı'nı kurdular. Yani okulların idaresinin yasal olarak Vakıf'a bırakılması süreci 1968'de başladı.

SEV, 1990'lı yılların sonundan beri okulları yöneten, onların mali istikrarını sağlayan, okul yöneticilerini seçen; Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde okulları temsil eden, kurum yönetmeliklerini, ders programlarını yapan, her üç okulun eğitim standardizasyonunu gerçekleştiren kurum. Okulların isimleri SEV adına tescil ettirilmişti zaten. Dolayısıyla, bu devir sürecinde bir isim değişikliğine gidilmedi. Okullarda, "Yabancı Müdür" unvanı ile değil yönetmeliğe uygun olarak Genel Müdür unvanlı Amerikalı yöneticiler olmaya devam edecek. Ayrıca, öğretmenlerin en az üçte birinin yabancı olması konusundaki SEV politikasında değişiklik olmayacak. Müfredatta, eskiden beri İngilizce okutulan Matematik, Fen, Amerikan, İngiliz ve dünya edebiyatı dersleri yine İngilizce olacak ve Model Birleşmiş Milletler, ISTA Tiyatro Festivali gibi okulların uluslararası arenda katıldıkları ders dışı tüm çalışmalar devam edecek.

"Sağlık ve Eğitim Vakfı, geçmişleri yüz yıl geriye giden güçlü bir geleneğin yetiştirdiği öğrenciler tarafından kuruldu. Bizler okullarımıza bağlılığımızla, okullarımızın verdiği hizmet devam etsin, yeni nesiller de bu hizmetten yararlanabilsin diye profesyonel birikimimizi, zamanımızı SEV'e vakfediyoruz. Türk eğitim sisteminin mihenk taşları olan en genci 123 yaşındaki bu okullar hizmet etmeye devam etsin diye SEV var."

Biraz önce anlattığım gibi, Sağlık ve Eğitim Vakfı, geçmişleri yüz yıl geriye giden güçlü bir geleneğin yetiştirdiği öğrenciler tarafından kuruldu. Bir anlamda, okullarımız emin ellerde çünkü Vakıf bu geleneğin gücünü ve değerini "en içeriden" bilenler tarafından yönetiliyor. Mezunlar, geçmişlerine ol-

duğu kadar geleceklerine de sahip çıkıyor. SEV'in mütevellileri, yönetim kurulu üyeleri, hatta profesyonel çalışanlarının önemli bir bölümü Amerikan Liselerinden mezun. Bizler bu okullardan mezun olduk ve okullarımızda belli bir gelenek ve göreneğin eğitimiyle yetiştik. En çok üzerinde durduğumuz konu, bizim yetiştirdiğimiz okullardaki yapının, koşulları iyileştirerek aynı sistem altında devamını sağlamak. Bizler okullarımıza bağlılığımızla, okullarımızın verdiği hizmet devam etsin, yeni nesiller de bu hizmetten yararlanabilsin diye profesyonel birikimimizi, zamanımızı SEV'e vakfediyoruz. Türk eğitim sisteminin mihenk taşları olan en genci 123 yaşındaki bu okullar hizmet etmeye devam etsin diye SEV var.

Bu ruh, içinde pek çok değeri ve gelenekten gelen keyifli anıları da taşıyor değil mi?

Elbette. Mesela, bizim Tarsus'ta bir bombalakimiz vardı. "Bombalaki bom bom, Tarsus Tarsus zım zım" diye bir tezarühat. 1920'de söylenirdi, bugün 2011'de de söylenmeye devam ediyor. Yeni kuşaklar bunu biraz daha zamana uyarlamış, ritmini hızlandırmış. Ama ruhu değişmiyor. Bu, diğer kolejler için de geçerlidir. İzmir Amerikan'a gidersiniz, onların kendine has bazı günle-

Osküdar Amerikan Lisesi

Tarsus Amerikan Koleji

“Yönetim kurulumuz ve mütevelli heyetimizin % 99.9’u okullarımızdan mezundur, tamamıyla gönüllülük esasına dayanarak çalışırız. Vakıf merkezindeki profesyoneller hariç ki profesyonellerin önemli bir kısmı da mezunumuzdur.”

ri ve kutlamaları vardır. En azından son 70-80 senedir, aynı kutlama, her sene aynı tarihte yapılır. Bizim okullarımızı okul yapan bunlar zaten. Yani orijinin-den gelen özellikleri koruyarak, çağdaş dünyanın getirdiği teknoloji gibi nimet-lerden de faydalanarak, özünü besleyen şeyleri unutmadan eğitimi geliştirme-yi sağlamak. Geçenlerde Boğaziçi mezunu bir arkadaşımınla tenis oynarken bana dedi ki, “Benim sınıfta Boğaziçi’nde iki tane Tarsuslu çocuk vardı, nasıl da adam gibi adamlardı!” Sonra, “Hepiniz adam gibi adamlarsınız, bunları nasıl yapıyor-sunuz?” diye ekledi. İşte meselenin özü

burada. Elbette istisnalar olacaktır ama düzgün, doğru insan olmayı, toplumun içinde kendine yer edinmeyi, arkadaşla-ryla bir çok şeyi paylaşmayı, kişisel hak-larını korumayı ama aynı zamanda kar-şısındakinin de kişisel hakları olduğunu unutmamayı sağlamak için tasarlanmış bir eğitim sisteminden geçtik.

Vakfın yapısını da biraz anlatır mı-sınız? Vakıf tam olarak ne yapıyor?

Vakfın öncelikleri arasında Türkiye’de yüzyılı aşkın zamandır devam eden ve Amerikalıların kurduğu eğitim sistemi-nin, bu okulların Türk eğitim düzenine getirdiği artıların devam etmesini sağ-layacak bir sistem kurmak, yani hepimi-zin mezun olduğu okulların devamlılı-ğını sağlamak var. Vakfın esas görevi bu. Amerikan Okullarının kuruculuklarını devralarak bu görevimizi daha başarıyla devam ettireceğiz.

Bu okullarımıza ilaveten, Gaziantep’te de tarihi okullarımız kadar eski Ameri-kan Hastanesi var. O da gene Amerikalı-lar tarafından bundan yaklaşık 130 sene önce kurulmuş. Hastanenin Vakfa dev-ri 1997 yılında gerçekleşti, şu anda adı, Sağlık ve Eğitim Vakfı yani SEV Ameri-kan Hastanesi.

Bir de, meşhur Redhouse sözlükleri-ni basan yayınevimiz var. Sağlık ve Eği-tim Vakfı Yayıncılık Matbaacılık Eğitim Ticaret A.Ş. ya da kısaca SEV-YAY hem Redhouse sözlüklerini güncelleştirerek, bir geleneğin devamını sağlıyor hem de çocuk kitapları yayımlıyor. Başka yayımları da var. SEV-YAY okullarımızın ders kitaplarının da tedarikçisi. Vakfımızın 6 okulu, bir yayıncılık şirketi, bir de has-tanesi var.

İlköğretim Okullarımız diğer kurum-larımızdan çok daha genç. 1997-1998 akademik yılında açılan SEV İlköğretim Okullarımız 2012’de 15. yaşlarını kutla-yacaklar. Kesintisiz mecburi ilköğretimi 8 yıla çıkaran yasal değişiklik sayesinde kurduğumuz Üsküdar SEV İlköğre-tim Okulu, İzmir SEV İlköğretim Oku-lu ve Tarsus SEV İlköğretim Okulu da başarıyla büyümeye ve gelişmeye de-vam ediyor.

Vakıf nasıl yönetiliyor? Yönetimde kimler var?

Vakfımızın yönetiminde üç organ var: Mütevelli Heyetimiz Vakfın en yüksek karar organı. Yılda iki kez toplanır. Ta-mamı gönüllüdür. Herhangi bir ücret, huzur hakkı almadan çalışırlar. 40 kişi-

den oluşan heyetin çoğu mezunumuzdur, mezunumuz olmayan diğer kişilerin de kurumlarımıza emeği geçmiştir. Müttevelli Heyetinin görevi, Vakıf Senedi'nde belirtilen amaç ve hizmetler doğrultusunda gereken kararları almaktır. SEV Yönetim Kurulu Müttevelli Heyeti tarafından gizli oyla kendi üyeleri arasından veya dışarıdan seçilecek dokuz asil, dokuz yedek üyeden oluşur. Yönetim Kurulu üyelerimizin hepsi okullarımızdan mezundur. Yönetim Kurulu, Başkanı'nın gözetim ve denetiminde Vakıf organlarının kararlarını uygulamak; iktisadi işletmeler, tesisler ve diğer birimlerin Vakfa ilişkin iş ve işlemlerini yerine getirmek; amaç ve hizmet konularının gerçekleştirilmesini gerektiren işleri yapmakla görevlidir. 1999 yılından bu yana Genel Koordinatörlük görevini Ziya Köseoğlu yürütmektedir. Vakıf Merkezinde ayrıca Finans ve Mali İşler Koordinatörü, Liselerden ve İlköğretimlerden sorumlu iki ayrı Eğitim Koordinatörü, İnşaat Koordinatörü, Kurumsal İletişim ve Geliştirme Koordinatörü, İç Denetim Müdürü, Bilgi Teknolojileri Müdürü ve idari yardımcılar görev yapmaktadır.

Bu kurumların idaresindeki prensiplerinizi, ileriye dönük hedeflerinizi nelerdir?

Bizim temel ilkelerimizden biri eğitim kalitesi ve felsefesinde oturmuş ve başarı kanıtlanmış bir sistemin devamlılığını sağlamak; bir diğeri Gaziantep'teki hastanemizin bölge insanına hakettiği en kaliteli sağlık hizmetini sunmasını sağlamak ve yayınevimize kaliteli ve güvenilir referans kitaplarının yanı sıra belli bir standardın üstünde kitap üretmek konusunda destek olmak. Bütün bunları yaparken de üzerine artılar koymayı ihmal etmemek, tüm hizmetlerimizi en çağdaş hale getirmek, güncelleştirerek devam etmelerini sağlamak en büyük hedefimiz.

SEV'e baktığınız zaman bünyesinde Türkiye'nin en önemli ve en prestijli okullarından üçünü bir arada barındıran bir kurumdaki bahsediyoruz. Bu farkın temelinde yatan değer nedir?

Aslında birbirlerinden bazı farklılıkları olsa da temel değerleri hep aynı. İlk bakışta görünen fark, elbette üç ayrı şehirde olmaları. Biri İstanbul'da, biri İzmir'de, diğeri Tarsus'ta. Yani, yöreler-

"Yatılılık, erken yaşlarda sorumluluk almayı öğretiyor. Ufak tefek sorunları çözmeyi öğreniyorsun. Başkasına dayanmadan, onun desteğini görmeden kendin çözmek için gayret gösteriyorsun. Kendi söküğünü dikerdin, açtın mı kendi yemeğini yapmak zorundaydın. Kararı kendin verirdin. Yanlış kararının cezasını da kendin çekerdin. Şahsiyetin gelişiminde bu bence çok önemli."

den gelen ufak tefek ayrımlar var. Ancak daha derinlikli bir analiz için geçmişe dönmek lazım. Okullar köklerinde ki değerleri tam olarak değiştiremeyebiliyor. Hepsinin ortak değerleri var. Topluma hizmet duygusu, düşünen analiz eden beyinler, öğrenme tutkusu, so-

runlara yapıcı yaklaşım ilk anda aklıma gelen en ortak değerler. Altında yatan ise okulda sunulan atmosfer bence. Köklü bir okul olmanın, mezunlarınızın da kuruma hizmet için çalışmasının getirdiği bir fark bu. Bir de, bizim okullarımızın güçlü bir sosyal vizyonu vardır. Mesela, bizim zamanımızda bir "bookmobile"imiz (seyyar kütüphane) vardı. Amerikalılar sağdan soldan eski kitapları toplardı. Biz bookmobile'de 12 kişilik bir gruptuk, bütün bu kitapları tamir eder, yapıştırır, bantlar, düzeltir, kullanılabilir hâle getirirdik. Sonra atlardık bir minibüse oradaki bütün yetimhanelere, gücü olmayan ilkokullara bu kitapları dağıtırdık. Şimdi bunu herkes yapıyor, ama benim anlattığım 50 sene evvel.

SEV okulları, çevresiyle ilgili, dünya ile ilgilenen ve onu değiştirmek üzere müdahale edecek fikirler ortaya koyan bir kuşak yetiştiriyor. Bu durum sadece yardımseverlik, hayırseverlikle açıklanır mı eksik kalır değil mi?

Kökeninde belki öyledir ama bu gelişiyor. Sadece bir hayırseverlik duygusu değil bir sorumluluk ve içinde bulunduğün dünyaya katma değer sağlamak üzere yetişiyor çocuklarımız. Çok hızlı

organize olabiliyorlar. Süreç planlamada uzmanlarla yarışır bir tecrübeye sahipler. Bize gelen öğrencilerin çok özel olması değil bunun sebebi. Kim gelirse gelsin, o sistemin içine sokuluyor. Önemli olan o sistemin kurulmuş olması ve o sistemin içine girilmesi. Bizim Polonya asıllı bir hocamız vardı, Pogiski. Klasik müzik meraklısıydı. Bir gün bize dedi ki "Çocuklar ben size klasik müzik öğretmek isterim, öğrenmek ister misiniz?" "Tabii" dedik. Müzik dersine başladık. Kolu kıvrımlı gramofonu ve büyük taş plakları sınıfa getirip bize Mozart, Debussy, Beethoven, Chopin, Schubert, Schuman ve daha yüzlerce-sini sayabileceğim sanatçıları dinletirdi. Çalar ve derdi ki, "Çocuklar şimdi elinizi başınıza koyun, dinlenmeye geçin, müziği dinleyin". Sonra durur, "Bu aletin ne olduğunu biliyor musunuz, yazın işte, bu alet obua" derdi. Bana klasik müzik aşkını aşılayan odur. Sonra ben bütün hayatım boyunca ufak ufak arşiv yaptım. Bir yandan dinlerken bir yandan da öyküler anlatırdı. "Bak," derdi, "şimdi Pan, yani keçi bacaklı, kafası insan gibi, burada boynuzu olan Pan, ağacın altında uyuyor". Beethoven'ın 5. Senfonisini dinlerken, "Kader geliyor kapıyı çalıyor tak tak tak", Handel'den "Water Music" çalarken "şimdi Thames

nehrinin üstünde, sandalda gidiyorsunuz" derdi... Böyle bir şey var mı? Birakın 50 sene evvelini, böyle hocaları bugün bile her okulda bulmak mümkün mü?

Böyle bir eğitim anlayışı bizim sistemimizde zor bulunuyor...

Yaptığı işi doğru ve düzgün yapmayı öğrenmiş insanlarla iş yaptığın zaman bir şeyler yakalıyorsun. Adam mesleğini olması gerektiği gibi icra etmeye çalışıyor.

Eğitim sistemi içinde şu anda en çok kritik ettiğim şey öğretmenlerimizin yeteri kadar eğitilmemiş olması. Eğer öğretmenlerini yeteri kadar eğitirsen, o da talebeyi yeteri kadar eğitir. Şu an Türkiye'nin bir eğitim sorunu var diye herkes söylüyor, ama nedir bu eğitim sorunu? Türkiye'de eğitimi veren insanların eğitimi sorun bence. Biz bunu çözersek, zaten birçok şey çözülecek. Velilerin çocuğunun tek birdüşünçesi var, çocukları sınıf geçsin, iyi bir liseye, üniversiteye gitsin. "Benim çocuğum ne öğreniyor" diye merak eden çok yok.

Siz Türkiye'nin eğitim sektöründeki öncü kuruluşlardan birinin yöneticisisiniz. Durduğunuz yerden

SEV Amerikan Hastanesi

en iyi liseye girsin. "Benim çocuğum ne öğreniyor" diye merak eden çok yok.

Siz Türkiye'nin eğitim sektöründeki öncü kuruluşlarından birinin yöneticisisiniz. Durduğunuz yerden gelecek nasıl görünüyor? Çok karamsar bir tablo çiziyorsunuz ama...

Tabii sadece karamsar da çizmemek lazım tabloyu. Bir anlamda birçok şey geliyor, teknolojiye çok yatırım yapıyoruz, okullarımız çok gelişti. Mesela biz iki tane 3D laboratuvar kurduk. Şu anda Türkiye'de kimsede yok, bir tek bizim iki okulumuzda var. Özellikle bazı laboratuvar derslerinin 3D anlatılmasının çocuklar üzerindeki etkilerini, araştırmaya ve görmeye çalışıyoruz.

Eğer pozitif bir sonuç alırsak, kitlesel bir uygulamaya geçebiliriz. Bir taraftan da teknolojik gelişmelere hızla ayak uydurmaya çalışıyoruz.

Türkiye geliyor, ekonomi hızlı büyüyor, o büyüdükçe tabii özel üniversiteler, vakıf üniversiteleri geliyor, özel okullar geliyor. Ama tekrarlayacağım, kim ne derse desin bizim şu anda çok iyi eğitilmiş, kaliteli öğretmene ihtiyacımız var. Şu anda piyasada istediğimiz kalitede hoca bulmakta zorlanıyoruz. Bunları bulamadığın zaman da iyi talebe yetiştiremezsin.

Siz aynı zamanda bir velisiniz. Peki velilere bu sistemden çocuklarını sağ salım çıkarabilmeleri için ne önerirsiniz?

Velilerimize söyleyeceğim en önemli şey, muhakkak çocuklarını eğitmek için daha çok çaba sarfetsinler. Eğitmekten kastım anne babanın matematik problemini çözmesi değil, çocuğun içinde yaşadığı topluma, ortama, insan haklarına saygılı, doğru düzgün insanlar olmalarını sağlamaktır. Tarih, Coğrafya, Matematik... Bunları okul öğretecektir zaten, önemli olan çocuğun evdeki eğitiminin de aynı titizlikle sürdürülmesi. Çocuğun toplum içinde, diğer bireylerle, arkadaşlarıyla ilişkilerinde, doğru yemek yemesinde, doğru yürütmesinde,

özür dilemeyi öğrenmesinde, kısacası insan olmayı öğrenmesinde ailenin rolü hayati önem taşıyor.

Şimdi biraz da mezun olduğunuz Tarsus Amerikan'a ve o yıllarına dönelim. Okulunuzla ilgili neler söylemek istersiniz?

Tarsus bizim zamanımızda yatılı bir okuldu. Yatakhanece biri Malatya'dan biri Erzurum'dan birisi Diyarbakır'dan gelmiş arkadaşlar vardı. Tarsus'un yurunda, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelmiş insanlar çok enteresan bir uyum yakalıyordu. Çok değişik yörelerden değişik seviyelerdeki anne babaların çocukları, kimisi profesör çocuğu, kimisi doktor çocuğu, kimisi subay çocuğu bir arada okudu. Bu kozmopolit kampüs, insana fark ettüğinden daha fazla bir esneklik ve açık görüş kazandırıyor. Yatılılığın getirdiği farkı bildiğimiz için yeniden başlattık. Çünkü yatılılık, erken yaşlarda sorumluluk almayı öğretiyor. Ufak tefek sorunları çözmeyi öğreniyorsun. Başkasına dayanmadan, onun desteğini görmeden kendin çözmek için gayret gösteriyorsun. Örneğin biz kendi söküğümüzü dikerdik, acıktık mı kendi yemeğimizi yapmak zorundaydık. Bizim zamanımızda cep telefonu da yoktu, evle konuşmak için 2 saat yıldırım telefonla uğraşmaya vaktin de yok. Kararı kendin verirdin. Yanlış kararının cezasını da kendin göttürdün. Şahsiyet gelişiminde bu bence çok önemli. Bireyler oradan çıktığında, kapasiteleri tecrübeyle birleştiği zaman bir bakıyorsun önemli insanlar yetişiyor. İş dünyasında Tarsus Amerikan mezunu çok önemli mevkide insanlar var. Üstelik, bizim okullarımızın mezunları, okul sonrasında da bağlarını korumaya devam eder. Hayatında etrafında okul ve okulla ilgili bir çember oluştururlar. Ben Yapı Kredi Sigorta'da işe girdiğimde genç Tarsus Amerikan mezunları ile birlikte çalıştım. Şimdi şirketlerin tepesinde genel müdürler, Birisi Generali'nin genel müdürü. Diğer Liberty Sigorta'nın Genel Müdürü. Burhan Karaçam Tarsus'tan-

dır. Naci Sığın Tarsus'tandır, rahmetli Cemil Köksel ordandır... Bir bakıyorsun bir ağ gibi örülüveriyor etraf.

Ağabeyiniz de Tarsus Amerikan'dan mezun. İki kardeşin hayatında nasıl bir yere oturuyor Tarsus Amerikan Koleji?

Abim, 58 mezunu. Ben 67 mezunuyum. O'nun 58 mezunu arkadaşlarıyla yaşadıklarını ben de 67 mezunlarıyla yaşıyorum. Yani kökeninde, temelinde farklı bir şey yok. Değişik yıl dilimlerinde aynı olayları yaşıyorsun. Onların eğlencesi, bizim kendi aramızdaki espriler birbirine çok benziyor. Sadece sene farkı var. Onlar Zeki Müren'den bahsederken, biz Erol Büyükburç'tan, Alpaz'dan bahsediyorduk. Yoksa kökende konseptler aynı, değişiklik yok.

Evde iki kat bir hiyerarşi var mıydı? Çünkü hem Tarsus Amerikan'dan abinizdi, hem de abinizdi...

8 yaş büyüktü abim benden, önemli bir yaş farkı; ben çocuktum onlar delikanlı olduğu zaman. Annemle babam çok demokrat insanlardı, bizde katı, hiyerarşik bir aile yapısı yoktu. Bizde küçükler kollarır, büyüklerin büyüklük göstermesi beklenirdi. Ben kollaran kısmıydım. Annem öğretmendi, onun çok özel bir yeri vardı bizim eğitimimizde.

Bu üç okulun da mezunları en güçlü değerleri aslında... Müthiş bir mezunlar ağı var. Mezunlarla ilgili gelecekte daha fazla projeleriniz de olacak değil mi? Buluşma Dergisinin dışında da onlarla artık daha verimli olarak iletişime geçiyor olacağız.

Vakıf olarak son 2-3 senedir mezunlarımızla daha yakın ilişkiler geliştirmeye çalışıyoruz. Örneğin 40. Yıl kutlamalarımız çok büyük bir katılım oranıyla ve başarı ile geçti. Önümüzdeki bir iki ay içinde bölgesel mezun toplantıları yapacağız. SEV-mezun işbirliği üzerine birlikte çalışacağız. Önümüzdeki süreçlerde tahmin ediyorum, vakıfla mezunlar arasındaki ilişkiler biraz daha sıcaklaşacak. ✓

Genç yazar, mezun olduğu okulda...

Edebiyatımızın genç isimlerinden Doğu Yücel (ACI '95) mezun olduğu İzmir Amerikan Koleji'ne konuk olarak geldi ve öğrencilerle genç bir yazar olarak tecrübelerini paylaştı.

İzmir Amerikan Koleji öğrencileriyle yazarlık konusundaki tecrübelerini paylaşmak için mezun olduğu okula gelen Doğu Yücel'in konuşmasına öğrenciler büyük ilgi gösterdi. Doğu Yücel'in **Hayalet Kitap** isimli romanı gençler tarafından çok sevilmişti. Daha sonra yine gençlerin büyük ilgi gösterdiği **Okul** filminin senaristliğini yapan Doğu Yücel çok genç yaşta yazarlık alanında kendisini ispat etti ve tanınmış yazarlar arasına katıldı. Doğu Yücel konuşmasında ilgi ile karşılanan son kitabı **Varolmayanlar**'ın öyküsünü de öğrencilerle paylaştı. Doğu Yücel daha sonra öğrencilerin yazma konusunda merak ettikleri soruları yanıtladı. Söyleşi sırasında Yücel, Amerikan Koleji'nde okurken editörlüğünü yaptığı **Abaküs** adlı okul dergisinin yazarlık hayatına kattıklarından da bahsetti. Doğu Yücel, söyleşinin ardından eski öğretmenleriyle bir araya geldi. Herkesin keyif aldığı bu özel söyleşi günü Amerikan Kolejinin öğrencisi, mezunu ve eğitimcileri ile ne kadar büyük ve samimi bir aile olduğunu bir kez daha gösterdi. ✓

Doğu Yücel kimdir?

15 Nisan 1977'de İstanbul'da doğdu. Babası tiyatro-sinema sanatçısı Erkan Yücel, annesi ise gazeteci-yazar Şükran Yücel'dir. Çocukluğu ve okul yılları İzmir'de geçti. 1995 yılında İzmir Amerikan Koleji'nden, daha sonra da Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat bölümünden mezun oldu. "Rüya Çocuk", "Hayalperest" ve "Ölü Sevgiliye Mektup" isimli öyküleri 1997 Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda başarı ödülü aldı. 1999'da Nostromo Kısa Bilim Kurgu Hikaye Yarışması'nda "Ölümsüzlüğün Gıcık Sırrı" isimli hikayesiyle başarı ödülü kazandı. Bu hikayeleri de kapsayan **Düşler Kabuslar ve Gelecek Masalları** 2001'de önce Çitlenbik yayınları tarafından sonra ise Stüdyo İmge yayınları tarafından piyasaya çıktı. Bir buçuk yıl Non Serviam dergisinde yazdıktan sonra Radikal Cumartesi ve Pazar eklerinde çalıştı. Doğu şu an Blue Jean Dergisi'nin yazı işleri müdürlüğünü yürütmekte. İstanbul Üniversitesi'nde Sinema TV yüksek lisansı yapan Yücel'in ikinci kitabı **Hayalet Kitap** 1 Kasım 2002'de Stüdyo İmge yayınlarından çıktı. Kitabın başarısının ardından Doğu Yücel **Okul** filminin (2004) senaryosunu yazdı. Filmi Taylan biraderler yönetti. 2006'da Taylan biraderlerin ikinci filmi **Küçük Kıyamet**'in senaryosunu da yine Doğu Yücel yazdı. Yücel'in yeni romanı **Varolmayanlar** 7 Eylül 2011'de Doğan Kitap'tan çıktı.

Bir gelenek sürüyor: ECHO Konseri

TAC Öğrenci Birliği'nin düzenlediği öğle yemeği ve Echo Müzik Konseri 4 Kasım 2011 tarihinde gerçekleşti.

Tarsus Amerikan Koleji öğrencileri bir TAC geleneğini daha sürdürmenin gururunu yaşadılar. TAC ECHO, Tarsus Amerikan Koleji'nin 1960'lı yıllardan süregelen bir geleneği. Müzik yarışmalarında alınan dereceler, radyolarda çalınan ECHO şarkıları, sonradan ünlü olan grupların ECHO zamanında yapılan besteleri, TAC'li olan olmayan herkese ECHO'yu sevdirmişti. Bu yönüyle ECHO, Türkiye'de çok sevilen lise müzik gruplarından biri olmayı başarmıştı. 4 Kasım'daki konserde; 9., 10. ve 11. sınıfların farklı ECHO grupları yer aldı.

Konserde; 9. sınıflar Duman grubundan "Belki alışman lazım" parçasını; 10. sınıflar Yüksek Sadakat'ın "Haydi gel içelim" parçasını ve eski Echo besteleri olan "Elveda" ve "Bir damla göz yaşı" parçalarını seslendirdiler. 11. sınıflar ise; "İşte kolej", Duman grubun-

dan "Helal olsun", "Haberin yok ölüyorum", "İstanbul" ve eski bir ECHO şarkısı "Hey arkadaş" adlı şarkıları seslendirdiler. Konseri öğrenci ve öğretmenler izledi.

9. Sınıflar Echo Müzik Grubu: Osman Kerem Küçükkurt: Bateri, Fikri Berk Yüce: Gitar, Edip Alp Ökten: Gitar, Onat Ege Kutlutürk: Bas Gitar, Oğuzhan Sert: Vokal

10. Sınıflar Echo Müzik Grubu: Eray Özdemir: Bas Gitar, Emin Bilgen Tümer: Gitar, Berke Yılmaz: Gitar, Burak Elbeyli: Bateri, Sera Yalaz: Klavye ve Vokal, Eylül Zeynep Akyürek: Vokal

11. Sınıflar Echo Müzik Grubu: Mert Can Boyar: Gitar ve Klavye, Can Hazar: Bateri, Onurcan Coşar: Bas Gitar, Berk Kavuzlu: Vokal ve Gitar

Mrs. ve Mr. Frank'ten

duygusal veda

30 yıl boyunca Amerikan kolejleri ailesi için çalışan, binlerce öğrenci yetiştirmenin yanı sıra kendi çocuklarını da bu topraklarda yetiştiren Mrs. ve Mr. Frank büyük Amerikan Kolejleri ailesinin unutulmaz parçaları olarak her zaman sevgiyle hatırlanacaklar.

Amerikan Bord Heyetinin Eş Genel Sekreteri Mrs. Elizabeth Frank, geçtiğimiz eğitim öğretim yılının sonunda Amerikan Okullarının kuruculuk temsilciliğinin tamamen Sağlık ve Eğitim Vakfı'na devredilme sürecinin tamamlanmasıyla öğrencilere ve çalışma arkadaşlarına veda etti. Mrs. Frank, devir süreci ile ilgili soruları cevaplarken bir yandan da Türkiye'de geçirdiği yılları andı.

Mr. Frank'le bizi bir araya getiren Afrika'ya gitme ve orada öğretmenlik yapma arzumuzdu. Bu arzumuzu Barış Gönüllüleri (Peace Corps) aracılığıyla hayata geçirmek istedik, ama olmadı. Hatta, Barış Gönüllüleri Mr. Frank'i Türkiye'ye İngilizce öğretmeni olarak göndermek istedi. Şimdi geçmişteki bu ironiye dönüp baktığımızda gülüyoruz ama o zaman "Barış Gönüllüleri ne yaptığını bilmiyor" demiştik! Bunun üzerine, Afrika'da öğretmenlik yapmak üzere bizi görevlendirebilir misiniz diye tüm dünyadaki eğitim çalışmalarıyla ünlü UCBWM'e, Amerikan Bord'un ABD'deki merkezine başvurduk. Onlar da bizi Zambiya'ya yatılı orta öğretim kurumlarında öğretmenlik yapmaya gönderdiler. Önce bir kız okulunda, sonra bir erkek okulunda çalıştık. Mr. Frank matematik ve fen, ben tarih ve İngilizce öğrettim. Bu süreçte okul kütüphaneleri ilgimi çekmeye başladı. İyi bir kütüphanesi olan bir okulda öğretilcek çok daha fazla şey olduğunu düşünüyordum. Zambiya'daki görev süremizin ortalarında, eve döndüğümüz bir dönemde UCLA'ya (University of California at Los Angeles) giderek kütüphanecilik alanında yüksek lisans derecesi aldım.

Zambiya'dan ayrılırken, Amerikan Bord gibi bir örgütle çalışmaktan gurur duyduğumuzu farkederek, örgütekilere kütüphaneci ile matematik öğretmeni arayan bir okul olursa bize haber vermelerini, dünyanın neresinde olursa gidebileceğimizi söyledik.

"Mr. Frank matematik öğretti, hatta okul müdürlüğü yaptı. Ben Naomi Foster kütüphanesinde muhteşem bir ekiple çalışma ve kütüphaneyi düşündüğümünden de büyük hale getirme şansına sahip oldum."

Zambiya'da bizi ziyaret eden bir Amerikan Bord personeli öğretmene iade-i ziyarette bulunmak için Amerika'ya dönerken bir kaç günlüğüne İstanbul'da mola verdik. İstanbul'un trafigidinden çok korkmuş olduğumu hatırlıyorum: hiç trafik işi yoktu ve ben gerçekten karşıdan karşıya geçememiştim. Türkiye'deki görev sürem son yıllarını İstanbul'da geçirmiş olduğuma inanamıyorum! Buradaki trafik beni hâlâ ürkütüyor. Ama şimdi trafik ışıkları var ve ben artık bir yolunu bulup karşıdan karşıya geçmeyi becerebiliyorum.

Zambiya'dan ABD'ye döndükten iki yıl kadar sonra İzmir Amerikan Koleji'nde bir kütüphaneci ve bir matematik öğretmeni arandığıyla ilgili Amerikan Bord'dan telefon aldık. Mr. Frank telefoni hemen kabul etmemizi isterken ben öncelikle kütüphanenin bütçesini öğrenmek istedim. Okulda Mr. Hill, Berçis Toğulga, Linda Ferneaux Köseoglu, Anet Gomel, Mine Erim ve niceleri vardı. Sonra birlikte çalıştığımız Nilhan Çetinyamaç Çubuk, Didem Erpulat ve Leyla Keskiner de öğrenciler arasındaydı.

ACT'da 22 yıl çalıştık. Çocuklarımız Irene ve Ian orada doğdular, okul bahçesinde büyüdüler. 14 yıl boyunca Bristol'daki öğretmen lojmanında yaşadık. Çocuklarımızı İzmir'de büyütmek mükemmeldi, trafiği saymazsamız. Irene ve Ian için bugün bile ACT gerçek evleridir. Burada güzel işler çıkardık. Mr. Frank matematik öğretti, hatta okul müdürlüğü yaptı. Ben Naomi Foster kütüphanesinde muhteşem bir ekiple çalışma ve kütüphaneyi düşündüğümünden de büyük hale getirme şansına sahip oldum. Kütüphane binasının tasarlanmasında da katkım oldu.

Bundan 42 yıl kadar önce Afrika'da öğretmenlik yapma arzumuz bizi bir şekilde Türkiye'ye ve İzmir Amerikan Koleji'ne getirdi. Hiç planlamamıştık ama oldu. Gençlere tutkularının peşinden gitmelerini tavsiye ettik hep. Bizim tutkumuz öğretmenlikti. Kismetimizde nerede olmak vardiysa orada olduk biz de. Bizimle bu yoklukta beraber olduğunuz için teşekkür ederiz.

Mrs. ve Mr. Frank'e plaketlerini SEV Mütevelli Heyeti Başkanı Prof. Dr. İtler Turan verdi.

Mrs. Frank, İzmir Amerikan Koleji'nin 2011 yılı mezuniyet töreninde, öğrencilere, velilere, çalışma arkadaşlarına yönelik konuşmasında şöyle dedi.

Geçtiğimiz günlerde İzmir Amerikan Koleji, Üsküdar Amerikan Lisesi ve Tarsus Amerikan Koleji'nin kuruculuğunun Amerikan Bord Heyeti'nden SEV'e yani Sağlık ve Eğitim Vakfı'na devredilmesiyle ilgili sizlerden pek çok soru aldık. Ne yazık ki bu konuda gerçeğe dayanmayan ve sağduyudan uzak bazı söylentilerle de karşılaştık.

Öncelikle şunu ifade etmek isterim ki, okullarımızın nesilden nesile aktardığı özelliklerin en önemlilerinden biri öğrencilerimizi soru sormaya teşvik etmektir. Bunun, öğrenmenin en iyi yolu olduğunu düşünüyoruz. İşin aslına bakar-

sanız, soru sormadıkça, büyük olasılıkla cevabı dinleme zahmetine katlanmazsınız. Bu nedenle, bu kısa konuşmamı "Soru-Cevap" formatında yapılandırmak istiyorum.

Amerikan Bord, okullarımızı kime devretti?

SEV'e yani Sağlık ve Eğitim Vakfı'na.

SEV nedir?

SEV Türkiye'de, kanunlara uygun olarak kurulmuş bir vakıftır. Merkezi İstanbul'un Bağlarbaşı semtindedir. SEV İlköğretim Okulları, Sağlık ve Eğitim Vakfı'na bağlı kurumların yalnızca bir bölümünü oluşturur. Ayrıca SEV artık Amerikan Bord okullarının resmi sahibidir ve bu amaçla kurulmuştur.

Mr. Frank ve ben SEV'dekilerle birlikte çalışıyoruz; ancak aranızda SEV'i tanımayan ve bu vakıfla çalışmayanların bulunduğunu, o kişilerin yüzlerinde bir endişe ifade-

si oluşabileceğini düşünüyorum. O zaman üçüncü soruyu da sorabilirsiniz: "Peki, SEV kimlerden oluşuyor?"

Bu konuda bizim büyük hayretle karşıladığımız söylentilerden bazıları belki sizin de kulağınıza ulaşmış ve sizi endişelendirmiş olabilir ya da en azından aklınızda soru işaretleri yaratmış olabilir. Ama soru sormak, merak etmek, sorgulamak her zaman iyidir. Bu yanlış anlamaları ortadan kaldırmak için Amerikan Bord'un, okullarının ve SEV'in hayranlık uyandıran tarihindeki bazı noktaları iyi anlamamanın hepimiz için önemli olduğunu düşünüyorum.

Amerikan Bord Heyeti'nin bir temsilcisi olarak size Amerikan Bord'u anlamak için gerek duyacağınız bilgileri sunmak istiyorum. Amerikan Bord 1820 yılından beri Türkiye'de faaliyette bulunmuştur. Amerikan Bord maddi karşılık beklemecksizin topluma çeşitli hizmetlerde bulunmak üzere Türkiye'ye

gelen Amerikalılardan oluşmaktadır. Türkiye'ye ilk gelişleri Osmanlı İmparatorluğu döneminde olmuş, o zaman Hristiyan azınlığa yönelik hizmet vermişler, kiliseler, okullar ve hastaneler kurmuşlardır. Başlangıçta okullarında din eğitimi verilmiş; ancak yıllar geçtikçe ve özellikle de 1920'lerde Atatürk'ün önderliğinde Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasının ardından amaçlarında ve öğrencilerinde değişiklik meydana gelmiştir. O noktada hepsi Türk Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı laik kurumlara dönüşmüş ve öyle kalmışlardır.

Ancak Amerikan Bord dediğimizde dünya çapında bir kuruluştan söz etmekteyiz. Hindistan, Güney Afrika ve Japonya Amerikan Bord'un okul açtığı ülkelerden sadece birkaçı. Bu okullardan bazılarının tarihi ACT'inki (1878), hatta ÜAA'ninki (1873) kadar eskidir ve okullar sahip oldukları hümanist ruhla ünlüdür. 1940'lar da ve 1950'lerde dünyanın pek çok milleti sömürgeci güçlerden, yabancıların etkisinden, vs. dolayı bağımsız olma ihtiyacını duydular. Amerikan Bord o yıllarda mahalli kurumlarının yönetimini o milletin halkına teslim ederek bağımsız olmalarını sağladı. Bu hiçbir ülkede hızlı ve sıkıntısız gerçekleşmedi. Zaman ve sabır gerektirdi. Türkiye'de benim de yakından tanıdığım Amerikan Bord personeli SEV'i ortaya çıkarabilmek için Amerikan Bord okullarının mezunlarıyla 1950'lerden itibaren çalışmaya başladı. SEV, Amerikan Bord'un kurumlarını devredeceği, Bord okullarının mezunlarından oluşan ulusal bir kuruluş oldu. Amerikan Bord önce mülklerini, ardından kurumlarının yönetimini ve nihayet bu yıl da resmi sahipliğini SEV'e devretti. Son 40 yıldır Amerikan Bord, hep okullarını SEV'e devretme niyetinde oldu. Sonunda bu süreç tamamlandı. Bu kutlanması gereken bir aşamadır!

Geleceğimizin dönüşümü soru da bu devir işleminin okulumuzun geleceği açısından ne ifade ettiği önemlidir. Okulumuz değişecek mi?

Doğaldır ki herşey değişime uğramaktadır. Mr. Frank ile birlikte buraya geldiğimiz 1982 yılından bu yana okulda meydana gelen değişimi düşündükçe hayrete düşüyorum. Öğrencilerimizin arasına erkekler de katıldı. Ortaokul kısmı kapandı. İzmir SEV İlköğretim Okulu açıldı. Ben ACT kütüphanesinde 22 yıl çalıştım. Bir kütüphanemiz hep vardı, ancak daha büyük, daha iyi bir bina inşa ederek kütüphanede verdiğimiz hizmeti kitaplarla sınırlı olmaktan çıkarp online kaynakları da dahil ettik. Bilgisayar ağı bilgi teknolojilerini okul ve sınıftaki yaşamımızın bir parçası haline getirdi. Dikkate değer başka bir değişim de IB (Uluslararası Bakalorya) programının ACT ve TAC müfredatına eklenmesi oldu. Bunlar çok büyük değişimlerdir; hepsi de okullarımızın SEV tarafından yönetildiği dönemde gerçekleşmiştir. Amerikan Bord bu değişiklikleri kendi başına gerçekleştiremezdi.

Ancak, 1982 yılında gelişimden bu yana değişmeyen şeyler de bulunuyor. Örneğin, ACT'in adı hep İngilizce kaldı. Yönetim ACT'in ününü, liyakat esasına göre öğrenci alan akademik bir

okul olarak geliştirme yönünde büyük çaba harcadı. ACT'in öğretim kadrosunda yabancı öğretmenler yer almaya devam etti. Öğrencilere yurtdışında ya da Türkiye'de öğrenim görmeleri için destek sağlanmakta. Hem Türkçe hem de İngilizce'nin iyi öğretilmesi önemli. Öğrencilerin okuyan ve araştıran kişiler olmaları teşvik ediliyor. Derslerin dışında öğrenciler geniş bir ders dışı etkinlik seçeneğinden dilediklerini seçebiliyor. Öğrenciler, okul yönetiminde görev alabiliyor. Öğrencilerin sosyal hizmette bulunmaları bekleniyor. Mezunların çok değer verdiği bu geleneklerin pek çoğu benim ACT'da bulunduğum 22 yıl boyunca da sürdü. Bu gelenekler okullarımızı ABH yönetirken de sürdü, bugün SEV yönetirken de sürmekte. Gelecekte de süreceğinden hiç şüphem yok.

Mr. Frank ve ben Türkiye'de geçirdiğimiz 30 yılın ardından Ocak ayında Amerika'ya döneceğiz. Dileriz ki Amerikan Kolejlerinin mezunlarının çabasıyla kurulan ve sürdürülen SEV'in varlığından sizler de bizim kadar mutluluk duyarsınız ve umarız bundan sonra okullarımızdan mezun olacak öğrenciler de bu kuruluştaki görev alarak okulumuzun geleneklerinin sürdürülmesini, gelecekteki taleplerin karşılanmasını sağlamaktan mutluluk duyarlar. ✓

Mrs. ve Mr. Frank onurlarına verilen kokteylde SEV mütevelli heyeti üyeleri ile bir araya geldiler.

Yurtdışında okuyanlardan tavsiyeler

Noel tatili için Türkiye'ye gelen üniversite öğrencileri mezun oldukları okulda öğrencilerle yurtdışı deneyimlerini paylaştılar. Üsküdar Amerikan Lisesi'nden 2008-2009-2010 ve 2011 yıllarında mezun olup yüksek öğrenimlerine yurtdışında devam eden onlarca genç, deneyimlerini paylaşmak üzere 21 Aralık 2011 tarihinde liselerini ziyaret etti. Ziyareti fırsat bilerek genç mezunlarla gerçekleştirdiğimiz sohbette yaşadıkları tecrübeleri, zorlukları, karar verme süreçlerini ve yurtdışında okumayı hedefleyenlere tavsiyelerini konuştuk.

Cem Kadioğlu

Cem Kadioğlu, Stanford Üniversitesi 2. sınıf öğrencisi. Henüz alanına kesin karar verememiş. Karar verdiği tek şey bilgisayar bilimleri alanında okumak istemediğiymiş.

Yurtdışında yaşadığım en büyük sıkıntı ailemi, evimi ve ülkemi özlemek oldu. Üsküdar Amerikan Lisesi'nde okuduğum için Amerikan kültürüne yabancılık çekeceğimi düşünmüyordum ama meğserse rahimin ettiğim gibi değilmiş. Geçen iki sene boyunca ailemi özlemekten utanç duymamayı öğrendim. Ben oraya mühendis olacağım diye gittim, ama zaman içinde kendimi daha iyi tanıdım ve daha sosyal ortamlarda olmak istediğimi, insanlarda iç içe olabileceğim işler yapmak istediğimi farkettim. Örneğin edebi eserler okumayı seviyorum. Ama mühendis olabilmek için bu gibi zevklerime fazla zaman ayırmaman lazım. Bu nedenle alanımı değiştirmeye karar verdim. Adaptasyon sorunu hâlâ yaşıyorum. Ülkenden, aileden ayrı olmak, yas tutmak gibi bir şey. Zaman geçti, şiddeti azalıyor ama hiçbir zaman kaybolmuyor. Üsküdar Amerikan Lisesi'nden mezun olduğum için İngilizceyi ana dilim gibi konuşabiliyorum, ama deyimler, konuşma tarzları, popüler kültürün, dizilerin, şarkıların, kitapların dile kattıkları çok farklı. Bütün konuşulanları bilsem, anlayan bile hâlâ yabancıym. Espriler farklı, insanlar farklı şeylere gülüyorlar, farklı şeylere seviniyorlar. Hep bir şeyler yanlış hissi var. Türklere karşı ön yargı var diyemem, Türk olduğum için kimse bana kötü davranmıyor, ama benim orada olmanın etrafımdakilere etkisi çok büyük. Mesela Van'da deprem olduğunda bana gelip Van'a, Türkiye'ye nasıl yardım edebilirsiniz diye sordular. Benim varlığımı onların Türkiye'ye duyarlılığını anıyor. Amerika'da okumak isteyen gençlere öncelikle sakin olmalarını öneririm. Serinkanlılıkla düşünmeleri gerekiyor. Tercihlerini ailelerinin tercihlerine veya önceliklerine göre yapmalılar. Mesela benim ailem üniversiteyi Türkiye'de okumamı istedi. Ben ısrarcı olunca İngiltere'de okuma fikrimi ortaya attılar. Oysa ben şimdi kendi kararlarımı ışığında ABD'nin baş yakasındayım.

Nazlı Şenyuva

Nazlı Şenyuva, Princeton Üniversitesi, Ekonomi ve Global Sağlık ve Sağlık Politikaları son sınıf öğrencisi.

Eyden ve ailemden uzak kalmak yaşadığım en büyük sorundu. Daha önce yaz okulu için Amerika'ya gelmiştim ama bir kaç ay ayrı kalmakla, dört sene ayrı kalmak çok farklı şeylermiş. Amerikan Lisesi'nden mezun olduğum için dili çok iyi biliyorum. Kültürü de biliyorum, okuduğumuz kitapların, seyrettiğimiz filmlerin, dizilerin, dinlediğimiz şarkıların çoğu Amerikan kültürüne ait şeyler. Bu nedenle ben bu konuda bir sorun yaşamadım. Başta ne okuyacağımıza karar vermemiştim, bunun da üstümde baskısı vardı. Ne okursam okuyayım başarılı olacağımı bilmenin beni rahatlatmıştı, bunun üstüne sevdiğim, istediğim bir alanı seçtiğimi söylemeliyim. 4 sene çabuk geçiyor. Üniversiteye gidenler yatarak vakit harcamasınlar, okulun sunduğu imkanlardan faydalanmak lazım. Mümkün olduğunca Amerikalı ve diğer ülkelerden gelen insanlarla arkadaşlık ermeleri iyi olur. Türklerden oluşan bir çevreye sıkışıp kalmamak gerekir. Bu arada, profesörlerle tanışmalarını, onlara her fırsatta sorular sorarak ufuklarını genişletmelerini de şiddetle tavsiye ederim.

Herkesin bildiği bir takım genelgeçer üniversite isimleri vardır. Bu isimlere takılıp kalmamak lazım. Okul araştırmasını çok iyi yapmak şart, bu araştırmaya o okullarda okuyan öğrencilerle fikir alış verişini yapmayı katmak iyi olabilir. Büyük şehirde mi okumak istiyorlar, yoksa bir üniversite kasabasında mı? Okulun büyüklüğü ne olsun? Bir kaç bin kişilik bir üniversitede mi okumak isterler, on binlerce öğrencinin olduğu bir üniversitede mi? Öğrenci nüfusunun kompozisyonu ne olmalı? Okul mevcudu çoğunlukla yabancı mı, yoksa çoğu Amerikalı mı? Okul hangi programları sunmalı? Bu konuları iyi araştırmak, tercihlerinize uygun bir okul bulmak önemli...

Derya Şensoy

Derya Şensoy, Parsons New School For Design, İllüstrasyon Bölümü, 4. sınıf öğrencisi.

Ben şanslıydım, çünkü ablam Ferhan benden bir sene önce NYU'ya gitmişti. Orada ev tutmuş, şehri öğrenmişti. Dolayısıyla onun orada olması benim adaptasyon sürecimi hızlandırdı. Her yeri biliyordu. Ama yurttan kalmadığım için arkadaş edinmemi ve insanları tanımam daha zor oldu, daha uzun sürdü. Yeni gidecekler tavsiyem, bir müddet yurttan kalmaları, burada öğrencileri tanımaları ve sosyalleşmeleri.

Ben, New York'tayım. Parsons bir kampus üniversitesi değil. Okuldan çıktığınız anda sokaktasınız, şehrin diğer insanları ile bir aradasınız. Bu nedenle ben diğer üniversite öğrencilerinden daha farklı bir sistemdeyim. New York'ta hayat çok hızlı ilerliyor. Kampus okulu olsa benim hayatım farklı olabilirdi.

Biz üniversite başvuruları sırasında işi çok büyüttük, çok stres yaptık. Gereksizmiş bu kadar stres yapmak. Amerikan sistemini bilmediğimiz için çok stres oluyoruz. Seçeneklerinizi çok tutun, pek çok okula başvurun ama aldığınız redleri başarısızlık olarak algılamayın. Bir okulun sizi kabul etmemesinin pek çok nedeni olabilir. O yıl alacağı uluslararası öğrenci sayısı düşmüştür, bu sizin kabul almanızı engelleyebilir. Bu kötü olduğunuz anlamına gelmez. Alternatifleri değerlendirmek lazım. Mesela ben bir süre sanat okulu arasından Syracuse Üniversitesi'ne de başvurmuştum. Muhkemelen beni reddetmelerinin arkasında "bu kız belli ki sanat okuyacak, biz kabul etsek bile bize gelmeyecek" olabilir. Ablam orda olduğu için ben hiç düşünmeden New York'u seçtim. Yurtdışına okumaya gideceklerin, gidecekleri şehirde ulaşım nasıl sağlanır, nerelerden alışveriş yapılır, hava ne kadar soğuk olur, kampusta yurt var mıdır gibi konuları düşünmeleri, iyi araştırmaları lazım.

Farklı dönemlerden UAA mezunları Noel tatilleri sırasında Uşkudar Amerikan Lisesi'ni ziyaret ettiler ve tecrübelerini lise öğrencileri ile paylaştılar.

Sera Tolgay

Sera Tolgay, Yale Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Beşeri Bilimler 2. sınıf öğrencisi. Rus Edebiyatından antropolojiye sosyal bilimlerin pek çok alanından seçim yapma imkânı var.

En büyük zorluğum alanımı doğru seçemediğimi farkettiğimde oldu. Üniversiteye "Etik, Politika ve Ekonomi" bölümünü seçerek gitmiştim, ama bunun bana uygun olmadığını farkedip alanımı değiştirdim. Bu süreçte geleceğe odaklı düşünmenin anlamsız olduğuna karar verdim. Önemli olan merak duyduğum şeyi okumaktır. Bu nedenle şehir yönetimi ve çevre politikaları alanına yöneliyorum şimdi. Gençlere tavsiyem üniversiteyi ilgilendikleri bölümler, sosyal hayat ve bulunduğu şehre göre seçsinler. Mutlaka ilgilendikleri şeyler üzerine yoğunlaşsınlar, bazı şeyleri özgeçmişte güzel görünür diye yapmasınlar. Yaşayacakları yer, üniversitenin sunduğu programlar önemli. Üniversiteyi adına göre seçmesinler. Mesala Yale adı sıkça anılan, çok iyi bilinen bir üniversite ama iyi olmadığı alanlar da var. Üniversite New Haven'da, burası küçük bir kasaba ama New York'a çok yakın. Bu yüzden ben mutluyum.

Banu Kirişçi

Banu Kirişçi, Chicago Üniversitesi Ekonomi Bölümü, 4. sınıf öğrencisi.

Yaşadığım en büyük sorun ailemden uzakta yaşamak, muhabbet edecek kimse olmamasıydı. Arkadaş edindikçe rahatladım. Chicago Üniversitesi'ne benden önce Üsküdar Amerikan'dan giden kimse yoktu, ama alt dönemlerden gelenler oldu, ben de onlara Chicago'da nereden alışveriş edilir, ulaşım nasıl sağlanır gibi pek çok konuda yardımcı oldum.

Üsküdar Amerikan'da aldığım İngilizce ve edindiğim sunum ve insan ilişkileri becerileri Amerika'da bana çok yardımcı oldu. Üsküdar Amerikan'dayken Model Birleşmiş Milletler kulübündeydim. Üniversitede bu çalışmayı devam ettirmek yerine farklı aktivitelerin içinde olmayı tercih ettim.

Yurtdışında okumak isteyenler tercihlerini ailelerin isteklerine ya da çevredekilerin söylediklerine göre yapmasınlar. Araştırmalarını iyi yapsınlar. Ivy League'deki bir üniversiteye gitmek için özel bir çaba göstermesinler. Üniversite başvurularını sadece ismini bildikleri okullarla sınırlamasınlar.

Alara Ünüvar

Lisede okurken öncelikle Amerika'ya gitmek istiyordum, bu nedenle gitmek istediğim üniversiteleri ziyaret ettim. Bu ziyaretler bana Avrupa'da okumayı tercih ettiğimi farkettiler. Kendimi Amerika'da yaşarken görememiştım. İngiltere'yi zaten biliyordum, bu nedenle orayı tercih ettim. Büyük şehirde yaşamak istediğim için de Londra'yı tercih ettim. Londra'ya daha önce gitmiştım, şehri tanıyordum ama buna rağmen tek başına gitmenin, tek başına yaşamının zorlukları oldu. İlk zamanlarda Türkiye'deki gibi muhabbet edecek arkadaş bulmakta ve çevre edinmekte oldukça zorlandım. Ben Üsküdar Amerikan Lisesi'nde Model Birleşmiş Milletler çalışmalarına katılıyordum. Bu nedenle ilk tercihim siyaset okumak oldu. Ancak sonra ekonominin bana daha uygun olduğunu farkettiler. Ekonomide hem matematik hem de siyasal ekonomi var. Finanstan ziyade ülke ekonomisi ve makro ekonomi okunuyor. Bu alanı bu nedenle sevdim. Üniversite seçerken tercih ettiğiniz üniversitelerin sıralamaları önemli ama önemli olan sizin ne istediğiniz. Seçimlerinizi isteklerinize göre yapın. İmkânınız varsa üniversiteyi ziyaret edin. Bir şehri beğenebilirsiniz, ama bu o şehirde okumaktan keyif alacağınız anlamına gelmeyebilir.

Alara Ünüvar, Londra City University, Ekonomi Bölümü, son sınıf öğrencisi.

Groupe SEB Türkiye Genel Müdürü
Cüneyt Yağcı (TAC '83):

“Türkiye büyürken biz de büyüydük”

2001 yılından beri Groupe SEB Türkiye Genel Müdürü olarak görev yapan Cüneyt Yağcı (TAC '83) ile bir dünya markası olmanın sırlarından globalleşen dünyanın karmaşık ticari ilişkilerine uzanan bir sohbet gerçekleştirdik.

Iş dünyasındaki başarılı mezunlarımızdan Cüneyt Yağcı (TAC '83) küçük ev aletlerinde dünyanın bir numaralı markası Tefal'in de içinde bulunduğu bir ürün grubunu yönetiyor. Finans kökenli olmasına rağmen pazarlama stratejileri ile fark yaratan bir markanın genel müdürü olarak şirketini devamlı büyütmeyi başarıyor. Başarısında ise Tarsus Amerikan Koleji yıllarında öğrendiği paylaşmanın önemli rolü olduğunu söylüyor.

Dünya markası olmanın olmazsa olmazları nelerdir?

Tutarlı olmalısınız, tarihiniz olmalı, birikiminiz olmalı, tecrübeniz olmalı. Groupe SEB bir dünya markası. 150 yıldır faaliyet gösteriyor. Bir dünya markası çünkü yeniliğe çok önem veriyor. 130 ülkede gerçek anlamda faaliyet gösteriyor. Son yıllarda Groupe SEB'in gerçekleştirdiği ve dünya markası olmasını perçinleyen bir özelliği de belli ülke ve pazarlarda lokal davranmayı başarması.

Yoğurtçum gibi mi?

Evet, Yoğurtçum bunun en güzel örneklerinden bir tanesi. Bir diğer güzel örneği Actifry. Bu ürün tüm dünyada "1 kaşık yağla 1 kilo patates" sloganıyla çıktı. Bizde de önce bu şekilde çıktı ama bir buçuk ay sonra gördük ki bu sloganla o fiyata Türkiye'de bu ürünü satmanın şansı yok. Biz de farklı malzemeler kullanmaya başladık, kestane yaptık, tavuk but yaptık, ciğer, biber kızartmaya başladık... Ve hep yenilerini ekledik. Actifry şu anda Türkiye'de alım potansiyelinin sadece %3'üne satılmış durumda. Çok büyük bir satış potansiyelimiz var. Yıllık yüz bin adetlerin üzerine çıktı. Tabii bu satışlar da pazar lideri olmayı, marka olmayı ciddi anlamda destekliyor. 2008-2009 yıllarında tüm rakiplerimiz krizi nasıl aşacaklarını, ellerindeki ürünleri nasıl satacaklarını düşünürken biz Actifry'yi çıkardık ve pazara müthiş bir hareket getirdik. Mağazalarda ekstra cirolar oldu, çalışanların moti-

vasyonu arttı. Satın almaya çıkan insanlar da motive oldu ki bu da çok önemli. Zaten günün sonunda asıl amacımız da müşteriyi memnun etmek, hayasını pozitifçe çevirmek. Ben sadece bir ürün alım satımından bahsetmiyorum. Biz bir hikaye satmaya çalışıyoruz; alıcı da bir değişiklik almaya çalışıyor ve bunun sonunda mutlu olmak istiyor. Siz tüm bunları doğru yaptığınızda işin ticarî yani maddi kısmını en son konuşmuş oluyorsunuz. Eğer maddi boyutu en son konuşabiliyorsanız, demek ki gerçekten iyi bir markasınız. Müşteri "Parası önemli değil, ben bunu almak istiyorum" diyorsa, biz marka olarak işimizi başarıyla yerine getirmiş oluyoruz.

Finans kökenlisiniz ama pazarlama ile fark yaratan bir firmanın genel müdürsünüz. Bu geçiş nasıl oldu?

Doğma büyüme Mersinliyim. Tarsus Amerikan Koleji'ni bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi'nde İşletme okudum. Çalışma hayatında ben ne kadar finanstan kaçtıysam o da o kadar beni buldu. Unilever'de, sonra Tefal'de finans müdürü oldum. 2001 krizi çoğu insanı olumsuz etkilerken beni pozitif etkiledi. O dönemde Satış Müdürü ayrılmıştı, Pazarlama Müdürü işten çıkarılmıştı. Genel Müdür pazarlama müdürlüğünü de yapıyordu. Genel Müdür

2001 yılında ayrılınca bu görevi bana teklif ettiler. Ben de kabul ettim. Pazarlama ve satış bölümündeki arkadaşlarımla da iyi iletişim içinde olmuşum ki göreve geldiğimden beri Türkiye'deki pazarımızı büyütmeyi başardık. Hem Türkiye büyüdü hem de biz....

Bir tüketici olarak Tefal'in özelliklerle son yıllarda yenilikçi, farklı ürünlerle dikkat çektiğini söyleyebiliriz. Grup genelinde AR-GE'ye %2 gibi bir pay ayrılıyor mu?

Groupe SEB'in ciroosu 3.6 milyar Avro. AR-GE'ye 70 milyon dolar civarında bir kaynak ayrılıyor. Bir ürünün fikir aşamasından satış aşamasına gelişine kadar ortalama 4-5 sene geçiyor. Her sene tüm dünyadan yöneticiler Fransa'da bir araya geliyoruz. Yenilikleri, önümüzdeki 1-2 sene içinde piyasaya sunulacak ürünleri bizlere anlatıyorlar. Böylece ben de yaklaşık 2 sene öncesinden ne satacağımı, hangi ürünlerde nasıl değişiklikler olacağını biliyorum.

Siz de bu toplantılara önerilerle gidiyor musunuz? Mesela Yoğurtçum fikri nasıl doğdu?

2 sene önce toplantıda ürün geliştiriciler şu soruyu sordular: "Dünyada kişi başına en çok yoğurt tüketen ülke hangisi?". Cevap, Türkiye idi. Bununla ilgi-

li geliştirilen bir ürün sundular. İçinde yoğurt yapılan 6 ayrı cam kavanoz vardı. Büyük toplantıdan sonra yüz yüze yapılan toplantılarda ürün geliştiricilere şunu söyledik: bu ürün iyi güzel ama bizde yoğurt böyle yapılmaz, tek bir büyük kasede yapılır. "Bu ürünü tek bir kase haline getirebilir miyiz" dedik ve böylece ürün üzerinde çalışmaya başladık. Yaklaşık bir buçuk yıl çalışıldı bu ürün üzerinde. Sonuçta hem normal yoğurt hem de süzme yoğurt yapan ürünümüz ortaya çıktı. Bakarsanız tüm süreç 2,5 yıl sürdü. Sonuçta bugün 300 TL'ye Yoğurtçum'u satıyoruz ve demin söylediğim gibi para en son konuşuluyor. Çok fazla emek, zaman ve lokal fikir katıldığından dolayı bu ürün bu kadar başarılı oldu. Türkiye'deki ciromuzun yaklaşık %12'si Türkiye için yapılmış lokal konseptli ürünlerden oluşuyor.

Artık sadece kaliteli bir ürün, uygun fiyat yetmiyor satmak için, mutlaka yenilik gerekiyor. İnovasyonun satış pazarlama üzerindeki etkisini nasıl görüyorsunuz?

Bunların hepsi bir bütün. Bütünü en iyi sunan bence her zaman bir adım önde oluyor. Bazen o da yetmiyor. O bütü-

nü canlı bir organizma gibi değişik zamanlarda farklılaştırmanız gerekiyor. İnovasyon bence işin itici kuvvetlerinden biri, olmazsa olmazı. Bunun için çok ciddi bir "know-how", kaynak ve zaman gerekiyor. Dünya bugün o kadar globalleşti ki sadece inovatif olmanız da yetmiyor, yeni ürünü doğru zamanda ve doğru şartlarda piyasaya sunmanız gerekiyor. Hatta o da yetmiyor, belli bir zaman içinde ürünü iyileştirmeniz veya yenilemeniz gerekiyor ki devamlı yeni bir şeyler sunabilesiniz. Bunu yapmaya çalışıp yapamayan veya düşük seviyede yapanlar da ya kısa dönemli kazanç sağlıyor ya da cepten yiyor, sonuçta uzun dönemde döngüyü sağlayamıyor.

Siz inovasyona bu kadar yatırım yaparken bir taraftan da müthiş hızlı çalışan bir kopyalama, benzerini üretme durumu var. Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?

Mesela Actifry'nin kopyası yok. Çünkü çok sıkı patentlerle korunuyor. Hem patentlerle korunuyor hem de kopyasının çıkabileceği noktalarda çok sıkı kontrol altında tutuluyor. Avrupa'da bu patentlerle ürünün taklidinin yapılması mümkün değil. Uzakdoğu'da çok ciddi kontrol noktaları var. Fabrikalarda buna benzer ürünlere niyetlendikleri anda bile haberimiz oluyor. Eğer onu yaparsanız biz de şu önlemleri alırız, sizinle de bir daha iş yapmayız gibi yaklaşımlarda bulunabiliyoruz. Artık dünya o kadar globalleşti ve bizler o kadar büyük bir oyunun içinde oynuyoruz ki bu tür yaptırımlar olabiliyor.

Bir başka başarınız da Tefal Shop'lar. Perakendecilik Türkiye'de çok hızlı gelişti. Siz de bu gelişim içinde yerinizi aldınız. Bir konuşmanızda "artık caddelerden AVM'lere geçiyoruz" diyorsunuz. AVM'ler daha ne kadar artacak?

Yaklaşık 350 tane AVM var Türkiye'de ve bu sayının yakında 400 olması bekleniyor. Daha ne kadar büyüyebilir bi-

lemiyorum. Türkiye'de hiçbir şeyin ayanı yok! Hep uçlarda yaşamayı seven bir milletiz. Nerede bir fırsat var, herkes oraya koşuyor. Herkes aynı yere koşunca olan fırsat hemen tüketiliyor. Bütün bu ayarsızlık içinde bence perakendecilik her zaman yaşayacak çünkü yaşamak zorunda. Büyük ve binlerce ürünün birlikte sergilendiği bir alışveriş ortamında siz ürününüzü özel olarak anlatmazsanız, onu sahipsiz bırakırsanız ancak Actifry gibi benzersiz bir ürünün kendisini gösterme şansı olabilir. Küçük ev aletlerinin ön plana çıkabilmesi çok zordur. Bu nedenle satıcının birebir ürününü anlatabilmesi çok önemlidir. Buna da her zaman ihtiyaç olacaktır.

Bu noktada Tefal Shop'ların önemli ortaya çıkıyor.

Groupe SEB Türkiye'de 1994 yılında kuruldu. Önce birkaç hipermarkette satış başladı. Doğru satış noktalarını bulabilmek çok önemliydi. Tefal Shop 1997 yılında başladı. Biz o yıl iki güzel iş yaptık. Emel ve Jale Hanımlarla beraber "Sen Herşeyi Düşünürsün" programına başladık. Marka bilinirliğini televizyon programı ile artırmaya çalışırken doğru satış noktaları ile de tüketiciyle buluşmak istedik ve Tefal Shop açtık. Yedi tane mağaza açtıktan sonra Fransa'ya haber verdik. "Biz mağazaları açtık, çok iyi ve verimli çalışıyorlar" diye bildirdik. Eğer baştan izin isteseydik bu mağazaları açamayabilirdik.

Aslında çok riskli bir karar alınmış.

Bu şirketin tarihinde lokal yöneticiler tarafından alınmış böyle riskli birkaç karar var. Sonuçta her şey Fransa'dan bildirilmiyor. Sonuç pozitif oldu ve Tefal Avrupa ve dünyada olduğu gibi Türkiye'de de pazar lideri oldu. Fransa'ya biz yedi tane mağaza açtık dedikten yaklaşık 3 sene sonra 100 mağazaya ulaştık. Fransa inanmamıştı bu başarıya. Biz bugün hala ciromuzun %35'ini 160 tane Tefal Shop'tan elde ediyoruz (158 tane franchise). Bu proje o kadar başarılı bir iş modeli oldu

ki, bundan yedi yıl önce Fransa'da Groupe SEB içinde benim de dahil olduğum bir takım kuruldu. Madem gelişmekte olan bir pazarda bu kadar başarılı oldu, diğer gelişmekte olan hatıra belki gelişmiş pazarlarda da benzer mağazalar açılabilir diye düşünüldü. Sonuçta bugün dünya genelinde Groupe SEB'in bazısı kendisine ait, bazıları franchise olmak üzere yaklaşık 700 tane mağazası var.

Siz evinizde hangi ürünleri kullanıyorsunuz?

Actifry'yi çok yoğun kullanıyoruz. Yoğurtçum'u çok kullanıyoruz. Çocuklar ızgara istedikleri zaman Family Grill kullanıyoruz. Ben fırsat buldukça ürünleri kullanıp yemek hazırlamayı seviyorum. Mesela yoğurdu ben yapıyorum. Bunlar en çok kullandıklarımız ama onun dışında hemen hemen tüm ürünlerimizi evde kullanıyoruz.

Küçük ev aletleri kullanıcıların hayatına ne katar?

Groupe SEB'in mottosu: "Tüketicinin hayatını kolaylaştırmak, keyifli anlar yaşatmak, zamanı daha verimli kullanmasını ve yaratıcı olmasını sağlamaktır". Biz ürünlerimizle beraber Mutfak Sanatları Akademisi'nin iş birliğiyle hazırladığımız özel tarif kitapçıklarını da veriyoruz. Hangi ürünü alırsanız onunla hazırlayabileceğiniz birçok farklı tarif oluyor kitapçıklarda. Bu da ürünlerimizi alan kişilerin hayatlarına keyif katmayı, yaratıcılıklarını artırmayı amaçlıyor.

Artık tezgahlarda yer kalmadı, küçük ev aletlerinde daha ne kadar yeni ürün olabilir? Bunun sonu yok mu?

Ben de aynı soruyu soruyordum ama her sene bir iki yeni ürünle karşılaşınca artık anladım ki gerçekten bu işin sonu yok. İngilizce güzel bir terim vardır: Blockbuster. Groupe SEB her sene mutlaka 2 tane blockbuster bulunmasını istiyor. Blockbuster'lar hem mar-

kayı besliyor, güç katıyor hem de satışları yukarı çekiyor. Şu anda kendi kendine tabanını temizleyebilen ütü satıyoruz, ya da belki görebilen elektrik süpürgesi olacak... Söylemek istediğim bu işin gerçekten sonu yok.

Son olarak Tarsus Amerikan rınıza dönecek olursak, okul size neleri çağırıştırıyor?

Tarsus deyince hâlâ çok duygulanıyorum. 1983 mezunuyum. Bizim dönemin bir de farkı var. İlk defa orta üçüncü sınıfa kız öğrenci aldılar. Sene 1980, 11 kız öğrenci geldi bizim sınıfa. Mail grubumuz var, arada bir araya geliyoruz, buluşuyoruz. Mersin'e gittiğimde arkadaşlarımı görüyorum. Her sene Mayıs ayında Reunion'da görüşüyoruz. Bu apayrı bir dostluk ortamı. O kadar çok anım var ki, ben yaşadığım sürece onlar da hep aklımın bir köşesinde benimle yaşayacak. Geçen sene Mersin'i ziyaretimde yine arkadaşlarla bir araya geldik. İnanın kaldığımız yerden hatta daha da ilerden devam ediyoruz. Bunlar kelimelerle anlatılamayacak duygular. Keşke herkes böyle bir topluluğun, böyle bir birlikteliğin içinde olabilse. Şimdi bana geriye dönüp yaşama şansını verseler tekrar hazırlıktan başlamak isterim. O kadar önemli benim için... Bu arada 20 yıllık eşim İzmir Amerikan mezunu ve 17 ve 12 yaşında iki kızım var....

Tarsus Amerikan'ın size kattığı değerlerden iş hayatında en hangisinin faydasını gördünüz?

Arkadaşlık ve paylaşmak. Özellikle paylaşmak. Profesyonel yöneticilik hayatım boyunca da şunu gördüm ki hiçbir başarı tek başımıza sizin değil. Yöneticilik hayatım boyunca hep dinledim, ortak karar almaya çalıştım. Paylaşmanın ve dinlemenin hem iş hem de özel hayatta çok önemli olduğunu hiçbir zaman aklımdan çıkarmadım. Bunun temeli de Tarsus Ame-

rikan Koleji'ndeki öğrencilik yıllarımda atılmıştır. O kadar çok şey yaşadık ve paylaştık ki istesek de bencil olamayız... /

Actifry Tefal'ın en iddialı ürünlerinden. Henüz kopyalanamamasının en önemli nedenlerinden biri patentlerle çok sıkı korunması. Yurtdışında sadece patates kızartma özelliği yeterli olurken Türkiye pazarı için kestane bile pişirmiş durumda...

Yoğurtçum, Tefal'ın küresel bir marka olmasına rağmen lokal olmayı da başarmasına verilebilecek en güzel örneklerden biri. Ürünün geliştirilmesinde Türk ekibinin ciddi katkısı olmuş.

Yeşim Demir (ÜAA '87)

“Tasarımcılık bilinmeyi bulmaktır”

Yaratıcı enerjisi ile etrafına ışık saçan Yeşim Demir 1990'lı yılların başında başlayan meslek hayatını büyük bir başarı ile devam ettiriyor. Tasarım için düşünmenin ve zaman ayırmanın önemini vurgulayan Demir bilgisayarın ve teknolojinin sadece araç olduğunu hatırlatıyor.

Yeşim Demir mimar ailesinden aldığı yaratıcı genleri üniversite yıllarında grafiker olmayı seçerek değerlendirir ve koridorlarında büyüdüğü Mimar Sinan Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olur. 90'lı yılların

başında başlayan meslek hayatında birçok başyana imza atan Demir ülkemizde grafik tasarımın gelişmesinde emeği geçen ve uluslararası alanda tanınan bir grafiker olarak hem kendi dünyası hem de tasarım dünyası ile ilgili sorularımızı yanıtladı.

Üsküdar Amerikan yıllarınızdan başlayalım istiyoruz. Kimler yönlendirdi sizi ÜAA için? ÜAA denince ilk aklınıza gelenler? Nasıl anıyorsunuz o yıllarınızı?
Seksenli yılların başı idi. O zaman

her okulun sınavına ayrı ayrı girilirdi. Ben pek bir şeyin farkında değildim. Çocuktum, ailem yönlendirdi. Okulumuzun kapısından ilk adım attığımda en çok binalardan etkilenmiştim. Özellikle Bowker Hall'dan. İlk ilgimi çeken büyük ağaçlar altına ve ardına gizlenmiş yapıları. Ve elbette hocalar... Miss Linder, Miss Millet, Mr. Larson, Nükhet Hanım, Leman Hanım... Hepsinin çok özel izleri vardır hayatımda. Hiç aklımdan çıkmayan bir konu da askeri darbe yıllarının bir yansıması olan sabah aramaları. Gencecik iki er dururdu kapıda, içeri girerken kimi zaman çantamızı kontrol ederler, kimi zaman bizimle bir iki kelime sohbet ederlerdi. Bahçede salıncakların orada sakin sakin yaptığım yürüyüşleri hatırlıyorum. Her şey bir yana benim için unutulmaz olan baharda etrafında füyaların açtığı tenis

kortu ve çevresi idi. Art House, Round House ve Kinney Cottage da özgünlük ve özerklik duygusu verirdi bana. Yani o dersliklerin o biçimde ana yapılardan ayrı durması bile hayattaki tercih ve olasılıkları gösteriyordu. Büyük ve hakim olan ile, küçük ve özgün olanın çeşitliliği gibi yani...

Lise sonrası tercihinizi Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nden yana kullanmışsınız. Grafik tasarımına yönelmeniz nasıl oldu? ÜAA'da bu konuda sizi yönlendiren hocalarınız var mıydı ya da "meslekler günü" uygulaması sizi bu konuda yönlendirdi mi?

Mimar bir ailenin çocuğuyum. Akademinin koridorlarında büyüdüm desem yeridir. Mimarlık, resim, grafik, heykel hayatımızda hep yer

"Tasarımcılık bilinmeyi bulmaktır. Formülle, bilgisayar kullanmayla alakası yoktur. Araç gereç kullanmanın bu işle hiç alakası yoktur. Daktilo kullanınca Yaşar Kemal mi olunuyor?"

alan kavramlardı. Misafirlerimiz, annemin babamın dostları hep bunları konuşur, paylaşırdı. Mimar Sinan benim için bir iklimdi yani. Aslında meslek değil okul seçtim diyebilirim. Şimdi yine kendi okulumda hocayım. Koridorların kokusu, döşemelerin rengi hâlâ aynı. Bu beni çok mutlu ediyor. İç mimarlık, resim, heykel ve grafik ile ilgileniyordum. Grafiği seçtim. Meslekler günü faydalı olmuştu. Ama

o zamanlar bir de tiyatro ve basketbol tutkum vardı. Varsa yoksa tiyatro ve sahalar. Haldun Dormen davet edilmişti okula hatırlıyorum. Ve televizyonda Beyaz Gölge oynardı. Bir televizyon dizisinin birkaç yıl içinde bir ülkenin sokaklarına nasıl basket potaları yerleştirebildiğini gördüm. Müthiş bir şeydi... Lise sonda yön değiştirdim.

Profesyonel hayatınız 90'lı yıllarda başladı... İlk deneyimleriniz nelerdi? İKSV ile işbirliğinizden de biraz bahsedebilir misiniz?

Diploma projem Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali üzerineydi. Gençliğin verdiği cesaret ile mezuniyet sonra-

sı projemi kolumun altına alıp İKSV'nin kapısını çaldım. Koza Gökbuğet ve Gökün Taner ile tanışmam o gündür. Doğru zamanda doğru yerde olmak gibisi yok, meğer onlar da tiyatro festivali afişi için yepyeni bir yapı arayışındalarmış. İlk isim tüm İstanbul'a, otobüs duraklarından kioskara kadar asılmıştı. Çok heyecan vericiydi. Bu işbirliği, İKSV'nin genç bir tasarımcıya kapılarını açması ile başlayan bu tanışıklık yıllar içinde sıkı bir dostluğa dönüştü. Şakir Eczacıbaşı ve oradaki tüm dostlarımla benim için yeri, önemi ve sevgisi başkadır. Yıllar sonra Rpm/Radar'da çalışırken yollarımız yine örtüştü İKSV ile. 1996'dan beri gittikçe yoğunlaşan bir temasımız var.

İlk yıllarınızla bugünün giderek teknoloji giren tasarım dünyasını kıyaslayabilir misiniz? Bir röportajınızda ..."[o zamanlar] Gönül, akıl ve el birlikte çalışırdı. El, bize zamanı yavaşlattığı için daha çok düşünürdük sanki." diyorsunuz. Biraz açar mısınız?

Alet edevat kullanımı, bilgisayar kullanımının zaman kazandırma yanılgısı, zaman ve bütçelerin hamilelik süresini kısaltarak tasarımcıyı kimi zaman erken doğurtması gibi bir dönem yaşıyoruz. Sürekli bir zaman kazanma derdindeyiz. Siz bir köşeye zaman biriktirebil-

"Sürekli bir zaman kazanma derdindeyiz. Siz bir köşeye zaman biriktirebildiniz mi hiç? Müthiş bir yanılgı. Zamanın asıl mesele olduğu bir çağda yaşıyoruz. Yapmak düşünmekten daha önemli oldu. Bu çok tehlikeli bir şey."

diniz mi hiç? Müthiş bir yanılgı. Zamanın asıl mesele olduğu bir çağda yaşıyoruz. Yapmak düşünmekten daha önemli oldu. Bu çok tehlikeli bir şey. Zamana karşı yarışan bir kimliğe büründük. "Gül çekerek uzamaz" diye bir Çin atasözü var. Bu koşturma ve teknoloji aslında analog olan bedenlerimizin, çağrışımlarımızın özgün sonuçlar vermesini bloke ediyor. Yanlış anlaşılmasın, teknoloji ile bir sorunum yok, aksine fazlası ile ilgili bir kullanıcıyım. Ama hammadde biziz, onların araç olduğunu unutmamak lazım. Tasarım "tasa" kelime kökünden geliyor diye düşünürsek (gelmiyor ama böyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor), tasalanmak, düşünmek üretiminin en önemli kısmı. Güzelleştirmek, süslemek gibi kavramları tasarımın yanına koymak doğru değil.

Demir Ajans nasıl kuruldu? Nasıl bir ekiple çalışıyorsunuz? Müşteri portföyünüz ve iş yelpazenizden bahsedebilir misiniz?

Demir Tasarım'ı dokuz yıl önce kurdum. Tasarımcı ve uygulamacıların yer aldığı aile gibi bir ekibiz. Çok geniş bir sektör portföyümüz var. Gıdadan, inşaata, tekstilden, iletişime kadar ağırlıklı olarak kurumsal kimlik ve marka danışmanlığı üzerine yoğunlaştık. Turckell, İstanbul Modern Müzesi, Şölen Çikolataları, Komili... web sitemizde işlerimiz ve danışanlarımızdan oluşan bir seçki var. (www.demirtasarim.com)

Türkiye'de ve dünyada tasarımcılığı nasıl görüyorsunuz? Teknoloji tasarımcıya destek olurken bir yandan da "ben de yaparım" diyenlerin sayısını artırıyor mu?

Uluslararası temasların arttıkça tüm dünyada benzer koşulları benzer biçimde tasarımcıyı zorladığını görüyorum. Çünkü işveren zorlanıyor. Bu ekonomik dalgalanmalar sektörleri "fikrin ve özgünlüğün" değil, "hemen

ve ucuz"un peşine düşürüyor. Tasarımcılık bilinmeyi bulmaktır. Formülle, bilgisayar kullanmayla alakası yoktur. Araç gereç kullanmanın bu işle hiç alakası yoktur. Daktilo kullanınca Yaşar Kemal mi olunuyor? "Ben de yaparım" denmesine karşı değilim. Yapabilen yapsın. Mesele de o zaten, yapınca oluyor sanılıyor. Olmuyor işte. Kızmak konu değil. Sorun daha büyük. Giderek vasat, özgün olmayan, cansız, ruhsuz bir ağ ile çevreleniyoruz. Bu da gizli gizli hayat enerjimizi, heyecanımızı ve tutkularımızı rendeliyor. Oysa bir işi kıskanmak ne güzeldir. Ne tetikleyicidir.

Başkanlığını yaptığınız Grafikler Meslek Kuruluşu hakkında bilgi alabilir miyiz? Ne gibi çalışmalar yapıyorsunuz dernek olarak?

Bireysel varlığın bir yanı ile mutlaka kolektif fayda sağlaması gerektiğine inananlardanım. Takım olmayı ve herkesin faydası için çalışmayı galiba bize Üsküdar Amerikan aşıladı. Bundan da çok memnunum. 2006 yılından bu yana yaklaşık 6 yıldır Grafikler Meslek Kuruluşu (GMK) Başkanım. GMK, grafik tasarım konusunda ülkemizde son derece saygın ve aranır bir kurum. 1978'de kurulan derneğimiz ICOGRADA üyesidir. Sergiler, yarışmalar, birliktelikler, seminerler, konferanslar ile çok yoğun bir programımız var. 2009 yılında AGI (Alliance Graphique International) zirvesini İstanbul'da gerçekleştirdik. Tamamen gönüllülük ilkesine bağlı olarak çalışan çssiz bir yönetim kurulumuz var.

Yakın bir geçmişte ICOGRADA'nın yönetim kuruluna seçildiniz. Çok prestijli bir konum olduğunu düşünüyoruz.

Geçtiğimiz yıl Dünya Grafik Tasarım Birlikleri Konseyi ICOGRADA'nın yö-

Yeşim Demir meslek hayatı boyunca önde gelen reklam firmalarında sanat yönetmeni ve yaratıcı yönetmen olarak çalıştı. Şu anda meslek hayatına kendi firması Demir Tasarım ile devam ediyor. 1993'ten beri Grafikler Meslek Kuruluşu Sergilerinde birçok ödül kazandı. Avrupa Tasarım Yılı ve bazı yabancı yayınlarda iderine yer verdi. İstanbul, Duisburg, New York, Buenos Aires gibi şehirlerde sergileri sergiledi.

netim kuruluna seçildim. ICOGRADA mesleğimizin dünyadaki en önemli kuruluşlarından biri. Her iki yılda bir dünyanın çeşitli yerlerinde gerçekleşen genel kurullara delege yolluyoruz. Bu nedenle, zaten derneğin ICOGRADA ile sıkı bir ilişkisi mevcut. Bunun yanı sıra IDA 2013 Tasarım Zirvesi İstanbul'da yapılacak. Tasarımın Davos'u olarak nitelendirilen bu dev kongrede grafik tasarım, iç mimarlık ve endüstriyel tasarım disiplinlerinden 3000'e yakın delege bekleniyor. ICOGRADA ise IDA'nın üyesi. Tıpkı iç mimarlıkta IFI, endüstriyel tasarımda IC-SID gibi. Bu üç sac ayağı IDA'yı oluşturuyor. Biraz karışık gibi geliyor biliyorum ama bir çan gibi düşünün. IDA zirvesinin Türkiye'de yapılması ülkemiz için müthiş bir prestij ve fırsat. Kongreyi üstlenen İstanbul Teknik Üniversitesi, ETMK, GMK ve İç Mimarlar Odası olarak icra kurulundayız ve ITÜ'ye yaratıcı destek veriyoruz.

Mimar Sinan Üniversitesi'nde hangi dersleri veriyorsunuz? Dersleriniz nasıl geçiyor?

Yayın tasarımı ve bilgilendirme tasarımı konularında teorik ve uygulamalı dersler veriyorum. Derslerde açık bir paylaşım var. Proje üzerinden farklı noktaları açık olarak inceliyoruz. Öğrenciler bir değil birkaç proje yapmış gibi oluyorlar. Her öğrenci parmak izi kadar farklı.

Çok dikkatli olmak gerek. Doğru veya uygun olanı tariflerken onların kendi kaynaklarını farketmelerini ve öne çıkarmalarını da sağlamaya çalışıyorum.

Gelecek için hayalleriniz neler? Mesela 2022'de nerede olacaksınız? Hangi tasarımlarınız girecek hayatımıza?

İnsan bildiğini anlar diye bir laf vardır. Nerede olacağımı bilmek istemem doğrusu. Bu işin heyecanını öldürür. Ama nasıl olacağım konusunda bir tahmin yapabilirim. Yine heyecanlı ve sanki dün başlamış gibi meraklı. İki sergi projem var. Bir de çok yakın dostlarımdan bildiği bir mimarlık tutkum. Kimbilir... ✍

Yazı ve fotoğraflar: Deniz Tarba Ceylan (ÜAA '77)

Rahberimiz Wordsworth: Tintern Abbey ve Furness Abbey

Tintern Abbey

Deniz Tarba Ceylan (ÜAA '77), Romantizm akımının önde gelen İngiliz şairlerinden Wordsworth'ün şiirlerinin rehberliğinde iki manastır ve çevresine yaptığı geziyi Buluşma okuyucuları için kaleme aldı.

Yurtdışı gezileri hepimize farklı heyecanlar sunuyor. Kimilerimiz öncelikle müzelere koşuyor, kimilerimiz yerel mutfağın ürünlerini denemeye yoğunlaşıyor, kimilerimiz tarihi mekânlarda fotoğraf çekirtmeyi seviyor, kimilerimiz de ziyarete geldiğimiz kenttin yaşamına karışabilmek umuduyla ara sokaklarda, pazarlarda dolaşarak kaybolmaktan hoşlanıyoruz. Sanatseverler için seyahatlerin bir başka tadı da okudukları, sinemada izledikleri, hakkında yazılan, şarkıları söylenen ya da resmi yapılan mekânların yerinde ve “canlı” görmek, sevdiği sanatçıların yapıtlarını düşünürken ya da oluştururken dolaştıkları, yiyip içtikleri, uyudukları mekânlarda o çok sevilen yapıtların izlerini aramak... Bu nedenle kaldığımız otellerde bize sunulan onlarca broşür ve reklâm malzemesi arasında bazılarımız da sevdiğimiz sanatçıları ait mekânların izini aramayı severiz.

Romantik şairin mekanlarının izinde

Benim de İngiltere seyahatlerim hemen her zaman sevdiğim yazarların ve şairlerin yapıtlarından tanıdığım, yaşam öykülerinde önemli dönemeçleri ya da uğrak noktalarını oluşturan yerleri görmek için pek de gizli olmayan bir gündemle doludur. Bu nedenle beraber seyahat ettiğim insanları da oyalayacak ve ilgilerini çekecek edebî mekânları keşfetmek için çok önceden araştırmaya başlarım. Son birkaç yıldır beraber seyahat ettiğimiz dostlarımızla uyan zevklerimiz sayesinde İngiltere’de yabancı turistlerin fazla uğramadığı, doğanın ve mimarinin beraber güzellikler sunduğu pek çok tarihi ve edebî mekânı görme şansımız oldu. Bunlardan ikisini size tanıtmak isterim: ilki İngiltere’nin batısında, Wales yöresindeki Tintern Abbey, diğeri ise Kuzey İngiltere’de, Göller Bölgesi’nin hemen kenarında yer alan Furness Abbey. Bu mekânlara beni yönlendiren rehber ise ünlü romantik şair William Wordsworth. Tintern Abbey, eğer Wordsworth’un

çok bilinen şiirine ve ünlü İngiliz ressam Turner’ın çizimlerine konu olmasaydı İngiltere’de hemen her adım başı rastlanabilen eski manastırların pek çoğuna kıyasla önemsiz bir yıkıntı olabilirdi. 1131 yılında kuruluşunun ardından, 1536’da Sekizinci Henry tarafından manastırların kapatılarak topraklarının kraliyet hazinesine aktarılmasına kadar ayakta kalmış, küçükçe bir manastır. Büyük şehirlerden oldukça uzak, kentleşmenin kötü etkilerini bugün dahi fazla hissetmeyen sapa bir yerde manastır. Uzun, kıvrımlı bir dağ yolu ile etrafta hiçbir köy, hatta çiftlik olmayan yemyeşil bir vadiye yol olarak ulaşıyorsunuz. Şimdilerde daha çok yerli turistin ziyaret ettiği küçük Tintern köyü karşılıyor sizi. Bu küçük manastırın ayakta kalan duvarları az ve fazla yüksek olmasa da ören yeri olarak “harap” denemeyecek kadar bakımlı bir yer. Dikkatli bir yeşillendirme ile duvarların içi ve etrafı çevrilmiş, çevresi de korunaklı durumda. Zamanında da küçük bir inziva yeri olan Tintern Abbey, en parlak günlerini sanki Wordsworth’un orayı keşfinden sonra yaşamış. Kraliyet şairi olan Wordsworth, tren hattının Tintern kö-

Kraliyet şairi olan Wordsworth, tren hattının Tintern köyünden öteye geçmemesi için ısrarlı bir kampanya yürüterek bölgenin ötesine uygarlık ve onun olumsuz etkilerinin taşınmasına kısmen engel olmuş, Tintern Abbey’nin yol kenarında unutulmuş bir kalıntıdan çok bir “son durak” olarak önem kazanmasına yol açmış denebilir.

yünden öteye geçmemesi için ısrarlı bir kampanya yürüterek bölgenin ötesine uygarlık ve onun olumsuz etkilerinin taşınmasına kısmen engel olmuş, Tintern Abbey’nin yol kenarında unutulmuş bir kalıntıdan çok bir “son durak” olarak önem kazanmasına yol açmış denebilir. Harabenin hemen yakınında, harika küçük bir nehir olan Wye akıyor; nehir kenarında küçük pub ve çay evleri, ayrıca artık esas işlevini yitirmiş olsa da ziyarette ve içindeki hediyelik eşya dükkânı ile başka tür bir ticarete açılmış bir de su değirmeni var.

Wordsworth’ün 3 katmanlı mutluluğu

“Tintern Abbey” şiiri ile tanıştığımda sanırım 20 yaşındaydım; Wordsworth’un şiirdeki kız kardeşi Dorothy’nin bu yöreye ilk seyahatini yaptığı ve gezisinin İngiliz edebiyat tarihindeki önemini tahmin edemeyeceği yaşlarda... Ben de bu metnin benim için önemini henüz anlayamayacak kadar ham ve eğitimsiz bir gözle okumuştum şiiri. Şiirde Wordsworth Dorothy’nin yöreye ilk gezisine eşlik eder ve onun yaşadığı heyecanın kendisinin buraya ilk geldiği zamanki duygularıyla örtüştüğünü anlatır; bu yeşillikler arasında kaybolmuş yıkıntının güzel gö-

rüntüsü kız kardeşine de soğuk kış günlerinde, kalabalık kent yaşamında, adeta bir esin, sevinç ve umut kaynağı olacaktır. Ona göre Tintern Abbey, genç gezgine üç katmanlı bir mutluluk verecektir. Bu cömert ve doğal yeşillik, neşeli bir sesle akan nehir ve gözlerden ırak, bu kutsal mekân öncelikle Dorothy'ye, genç bir hayvanın doğada özgürce koşuşturmadan alacağı zevke benzer bir tad verecektir. Ancak daha sonra, kışın karanlık günlerinde gözünde tekrar canlanacak görüntüler, uzun bir aradan sonra sıcak bir özlemle hatırlanan bir dost iyiliğini yeniden yaşatırcasına doku-nacaktır kardeşine. Son olarak da şairin bu deneyimler ışığında tekrarladığı ziyarette olduğu gibi, Dorothy, hayata olgunlaşmış ve gelecekte tekrar yaşayacağı zevklerin tatlı beklentisi ile bakmayı öğrenecektir. Wordsworth şiirini kız kardeşinin de bu güzel mekânda kendisinin yıllardır bulduğu gibi derin bir doyum bulacağına ve ağabeyini anacağına olan inancını dile getirerek sonlandırır:

**... Therefore let the moon
Shine on thee in thy solitary walk;
And let the misty mountain winds
be free
To blow against thee: and in after
years,
When these wild ecstasies shall be**

**matured
Into a sober pleasure, when thy
mind
Shall be a mansion for all lovely
forms,
Thy memory be as a dwelling-place
For all sweet sounds and
harmonies; Ob! then,
If solitude, or fear, or pain, or
grief,
Should be thy portion, with what
bealing thoughts
Of tender joy wilt thou remember
me,
And these my exhortations! ...
("Tintern Abbey" 135-147)**

Wordsworth'ün sözünü ettiği duygu zenginliği çoğumuzun yabancı olduğu bir deneyim sanırım. Uzun kış aylarında, iş ya da okul yaşamının en sıkıntılı, yoğun günlerinde hangimiz yaz tatilinde uzandığımız bir kumsalın, izlediğimiz bir gün batımının huzurunu hatırlayabildiğimizde mutlu olmayız ki? Dostlarla beraber yenen güzel bir yemeğin, iyi bir arkadaşla paylaşılmış uzun ve aklımıza kazınmış bir sohbetin etkisi zaman zaman bize yeniden canlılık vermez mi? En sıkıntılı ve çaresiz zamanlarımızda "keşke şimdi orada olsam..." diye aklımızdan geçirdiğimiz yerler yok

mudur? Wordsworth'ün bu "insan" deneyimlerini aktardığı şiir, bir başka ünlü İngiliz şairin, Alexander Pope'un sözleri ile "What oft was thought, but ne'er so well expressed".

Ressam elinden çıkmışcasına süslü köyler

Furness Abbey ise Kuzey İngiltere'de, şimdilerde ekonomik krizin yoksullaştırdığı bir sanayi yerleşimi olan Dalton-in-Furness'in yakınlarında, Göller bölgesinin eteklerinde olmakla beraber o bölgenin küçük sevimli evlerini görmek pek mümkün değil bu kasabada. Aksine sanayi devriminin kırmızı tuğlalı, hepsi birbirine benzer evlerinden oluşan ve günümüzde adeta bir terk edilmişlik içinde, kapanmış işyerleri ve renksiz, boş sokaklarıyla sadece bir saat uzaklığındaki Göller Bölgesi'nin hepsi adeta bir ressam elinden çıkmışcasına süslü ve renkli köylerinden çok farklı bir yerleşim. Furness Manastırı da 1123 yılında kurulmuş ve Sekizinci Henry tarafından lağvedildiği zamana kadar çok geniş bir araziye yayılarak çevre için büyük bir ekonomik güç oluşturmuş. Yalnız yörenin değil, İngiltere'nin en zengin ve güçlü manastırlarından biri olan Furness hem ticaret hem tarım için önemli bir itici güç iken, yakınındaki kasabanın günümüzdeki ses-

Furness Abbey Stitched

siz, terk edilmiş görüntüsü oldukça hü-
zün verici. Gene de manastır yıkıntıları-
nın hemen yanında yer alan ancak bizim
gittigimiz günlerde Furness Abbey'de
yaşanan restorasyon çalışması nedeniyle
kapalı olan lüks otel ve restoran yerleş-
kesi Furness'in belli bir ilgi odağı oldu-
ğuna işaret.

İhtişamlı Furness manastırı

Wordsworth gibi Turner da bu görkem-
li yerleşkeye ilgi duymuş ve resimleri-
ni yapmış. Ancak Wordsworth bu bü-
yük manastırı konu ettiği iki ayrı şiirde
de Furness manastırından söz ederken
Tintern Abbey için kullandığı sestene çok
daha farklı bir ses ile söz eder bu mekan-
dan. "At Furness Abbey" adlı şiirinde
zamanında belli ki cıvı cıvı hareketli ve
bereket dolu kutsal bir mekan olan ma-
nastırın vefasız bir terk ediliş ile zamana
kurban edilse de doğanın yaratıcı gücü
ile nasıl şenlendiğini anlatır:

*Here, where, of havoc tired and
rash undoing,*

*Man left this Structure to become
Time's prey*

*A soothing spirit follows in the way
That Nature takes, her counter-
work pursuing.*

*See how her Ivy clasps the sacred
Ruin*

*Fall to prevent or beautify decay;
And, on the mouldered walls, bow
bright, bow gay,*

*The flowers in pearly dews their
bloom renewing!*

*Thanks to the place, blessings upon
the hour;*

*Even as I speak the rising Sun's
first smile*

*Gleams on the grass-crowned top
of yon tall Tower...*

(At Furness Abbey 1-11)

Tintern Abbey'de binanın kutsal görevi
hemen hiç vurgulanmasa da Wordsworth
Furness Abbey'nin görkemli yapısında
manastırın kuruluş ve işleyiş amacı olan
dini boyutu da vurguluyor. Uzun öz-
yaşam öyküsü de sayılabilecek şiiri The
Prelude'un ikinci bölümünde de Fur-
ness Abbey için "a holy scene!" der. An-
cak her iki mekan için de ısrarla öne çı-
kardığı özellik, doğanın bu ulu yapıla-
rın kalıntılarını nasıl sarmalayarak süsle-
diği ve zenginleştirdiği. Yıkıntıları ade-
ta ayakta tutan şey, onlara sarılan, çev-
releyen ağaçlar ve bitkiler olduğu kadar
sesleri ve kanatlarıyla hayat veren kuş-
lar, nehirler ve gölgelerindeki hareketli-
likle canlandıran dağlar. Romantik şiirin
ana özelliklerinden olan Panteizm, evren
ve doğa ile Tanrı'yı eş tutar; bu nedenle

Wordsworth bu iki dini yapının zaman
içinde çevrelerindeki tüm canlı yaşamla
bütünleşerek hala Tanrı'ya hizmet eden
birer dini abide olduklarını bize söylü-
yor. Gerçekten de tarihin ve doğanın in-
san elinden uzakta kalan bu köşelerinde
hepimiz derin bir huzur bulduk; şairin
rehberliğinden çok memnun kaldığımızı
söyleyebilirim. ✓

Tintern Abbey

Ali Rıza Ersoy (TAC '75)

Şehirlerin sürdürülebilirliği için çalışıyor

Ali Rıza Ersoy (TAC '75) 26 yıldır Siemens'te çalışıyor. Farklı departmanlarda yöneticilik yapan Ersoy, Temmuz 2011'den beri Kamu Yatırımlarından sorumlu Genel Müdür Yardımcısı olarak görev yapıyor. Aslında bu çok yeni bir departman. Departmanın adı Şehirler, amacı ise sürdürülebilir şehirler için projeler üretmek. Bu departmanın önemi ise şu cümlede saklı: "insanlığın devamı için şehirlerin sürdürülebilir olması lazım".

Başarılı, çok yönlü, çok renkli, çok sağlıklı... Ali Rıza Ersoy ile geçirdiğimiz birkaç saatte samimiyetine bayıldık, esprilerine güldük, içindeki hayat enerjisine hayran kaldık. Belki de mütevazı olmadığı tek konu TAC sevgisi. Bir de ailesine, sevdiklerine ve 26 yıldır kesintisiz hizmet verdiği şirketine düşkünlüğü. Çocukken başlayan elektronik tutkusu çevresinde geliştiriyor kariyeri. Dünyanın belki de ilk Şehirler Bölümü yöneticilerinden Ali Rıza Ersoy bugün insanlığın sürdürülebilmesi için çalışıyor. 90 yaşına kadar yaşamayı hedefliyor. Kariyeri gösteriyor ki, hedeflerine ulaşmasını biliyor...

Burası çok büyük bir kampus. Bize öncelikle içinde bulunduğumuz kompleksten ve Siemens'ten bahsedebilir misiniz?

Burada bulunduğumuz şirket Siemens'in kendisi. Siemens tüketici tarafından genelde beyaz eşya markası ile tanınır. Oysa burası bambaşka bir dünya, muhtemelen bilmediğiniz bir dünya ve bu da çok doğal çünkü burada sadece "business to business" yapılır. Tüketiciye yönelik iş yapılmadığı için de yoldan geçen insan tanımaz bu dünyayı, bunda da bir sakınca yoktur. Şirket 165 yıl kadar önce kuruluyor. Werner Von Siemens şirketin ana kurucusu. Aslında bir bilim adamı. Dinamoyu keşfediyor. Dinamo ucuz elektrik enerjisi üretim şekli. Dolayısıyla Siemens sayesinde elektrik enerjisi ucuza üretilebilir hale geliyor. Bu gerçek bir devrim. Arkasından noktalı telgraf yerine daha pratik kullanımı olan telgrafi keşfediyor. Nasıl Edison ampulu bulup General Elektrik'i kuruyorsa aynı mantıkla Werner Von Siemens de Siemens'i kuruyor. Zaman için de şirket gelişiyor ve büyüyor.

Siemens'in Türkiye macerası nasıl başlıyor?

II. Abdülhamit ile Werner Von Siemens İstanbul'da bir araya geliyorlar. O dönemde Avrupa'da sokak aydınlatmaları başlıyor. Bunun için bol kablo, kablo için de bakır lazım. Ayrıca telgraf da yaygınlaşmaya başlıyor ve onun için de bakıra ihtiyaç var. Avrupa'da bakır yok, Osmanlı'da bakır var. Padişahla anlaşma yapıyor ve Ergani'deki bakır işletmelerini uzun yıllar Siemens işletiyor. Elde ettiği bakırı Almanya'ya ihraç ediyor. Ardından Babıali ile Dolmabahçe arasındaki ilk telgraf hattını Siemens kuruyor. Yani hükümetle padişah arasındaki ilk hat kurulmuş oluyor. 1800'lü yılların sonlarından bahsediyoruz. Arkasından Osmanlı'nın ilk enerji santralini kuruyor (bugün Bilgi Üniversitesi'ne bağlı Santral İstanbul olarak biliyoruz). Oradan elde edilen enerji Pera'nın sokak aydınlatmalarında ve trolleybüslerinde kul-

"II. Abdülhamit ile Werner Von Siemens İstanbul'da bir araya geliyorlar. O dönemde Avrupa'da sokak aydınlatmaları başlıyor. Bunun için bol kablo, kablo için de bakır lazım. Ayrıca telgraf da yaygınlaşmaya başlıyor ve onun için de bakıra ihtiyaç var. Avrupa'da bakır yok, Osmanlı'da bakır var. Padişahla anlaşma yapıyor ve Ergani'deki bakır işletmelerini uzun yıllar Siemens işletiyor."

lanılıyor. Bağdat Demiryolu hattının elektrifikasyonunu yapıyor. Sonra araya savaşlar giriyor. Her şey sekteye uğruyor. Cumhuriyet dönemine geldiğimizde ilk radyo istasyonunu, ardından da ilk televizyon istasyonunu Siemens kuruyor. Gördüğünüz gibi Siemens Türkiye'de birçok ilki gerçekleştiriyor. 1956 yılında şu anda içinde bulunduğumuz kampus kuruluyor. Bu Türkiye'deki ilk yabancı yatırım, aynı zamanda elektrik alanındaki de ilk yatırım. Bugün Türkiye'de üretilen ürünler 5 kıtaya ihraç ediliyor. Türkiye çok ciddi bir üretim üssü Siemens için. Bazı konularda dünya üretim merkezi Türkiye. Çalışanların %100'ü bu toprakların insanları (sadece iki Alman çalışan var).

Siemens'in ana iştirak alanı nedir?

İçinde elektriğin olduğu her alanda Siemens de var. Siemens altyapı oluşturuyor. Şu anda Türkiye'de üretilen enerjinin kabaca üçte biri Siemens'in kurduğu enerji santralleri tarafından üretiliyor. Siemens'in kurduğu enerji nakil hatları ile iletiliyor, dağıtılıyor... Eviniz-

de saç kurutma makinenizi fişe takıp saçınızı kurutmaya başladığınızda o enerjinin tamamında Siemens'in payı var. Ama son tüketici bunu biliyor mu, hayır, bilmesi de çok gerekli değil. Tüketicinin yolu aslında Siemens ile çok kesişiyor ama o bunu bilmiyor. Mesela hastanelerde manyetik rezonans (MR) cihazlarının ezici çoğunluğu Siemens'tir. Ama hastalar bunu bilmek zorunda değil. Beyaz eşya ise Bosch-Siemens ortaklığıdır, bir sermaye ortaklığıdır. Bugün gelinen noktada Siemens'in 190 ülkede organizasyonu var. Bu da dünyanın en yaygın organizasyonlarından biridir ama bu da kamuoyunda çok bilinmez. 33 bin yazılım mühendisi barındırıyor şirket. Bu da dünyadaki en büyük rakam. Günlük buluş sayısı kırk. Yılda 8 bin buluş gerçekleştiriyor. Toplam çalışan sayısı 400 bin civarında. Ciro rakamları 80 milyar avroya yaklaşıyor. Bunun üçte biri de sürdürülebilirlik adına yapılan yeşil hizmetlerden geliyor. Türkiye'ye bakarsak burada 2600 çalışan var. Gebze'deki fabrikamız Türkiye'nin ilk yeşil LEED sertifikalı fabrikası.

Sizin elektroniğe ilginiz ne zaman başladı?

Elektronik benim hobimdi. Ortaokuldayken evin üstü antenlerle doluydu. İlk transistörünü radyomu ortaokul 3. sınıftayken yapmıştım. O dönemler için bu çok alışılmış bir şey değildi. Okulda fen proje yarışmaları vardı. Her sene birinci olurdum. Ailem Aydın'daydı. Ben yedi gün yatılıydım. Yapacak çok fazla bir şey de yoktu. Ben de vaktimin çoğunu laboratuvarında geçirirdim. Roketler yapardım, her hafta sonu uzaktan komandalı bir roket atardım. Tarsus Amerikan Koleji'nde Audiovisual Club'u, Maket Uçak Kulübü'nü kurdum. Fotoğraf Kulübü'nün başkanlığını yaptım. Son sene de öğrenci birliği başkanı oldum. Son senemde TÜBİTAK Fen Projesi Yarışması için lazer yapmıştım (yıl 1975). Lazer çok iyi yapıldı ama çalışmadı. Okul çok yardımcı oldu ama basınç düşürücü düzeneğe ihtiyacım vardı,

her yerde aradık ama bulamadık ve lazer de çalışmadı. Ama çalışmamış hali ile bile çok özgün bir projeydi.

Üniversite eğitiminizi de böylece elektronik ile ilgili bir alanda yaptınız.

Buraya geçmeden önce eğitime çok önem veren babamdan bahsetmeliyim. Babam İstanbul Üniversitesi'nden mezun ilk hekimlerden. Savaştan kaçıp İstanbul'a sığınan Yahudi asıllı Alman profesörlerin eğitim anlayışıyla eğitiliyor. Bu da onu çok etkiliyor. Eğitime müthiş önem veriyor ve beni sınavlara hazırlıyor. Çağının çok önünde koşturan biriydi, minnetle anıyorum. Daha test nedir bilinmeyen bir zamanda, Aydın'ın bir köyünde babam beni sınava hazırlıyor. 11 yaşında TAC'yi kazanıp evden ayrıldım. Kara trenle 36 saat süren bir yolculuktan sonra Aydın'dan Tarsus'a geldik. Otobüs hattı bile yoktu o zamanlar. Sadece yaz tatilinde eve giderdim. Onun dışında tam zamanlı yatılıyım. Sonra İstanbul Üniversitesi'nde Elektronik ve Haberleşme okudum. Elektronik sevgimi yüksek lisans ile devam ettirmek istedim. Viyana Teknik Üniversitesi'ne yüksek lisans için gittim ama sistem farklı olduğu için lisansı tekrar okumak zorunda kaldım.

Bu arada üniversitede araştırma asistanlığı yapıyordum. Yani okul ve iş bir arada. 4,5 yıl sonra mezun olduğumda çok istediğim elektronik yüksek lisansımı da yapmıştım. Viyana Teknik Üniversitesi'nden yüksek lisans derecem aldıkdan sonra doktora başladım ama iş teklifleri de alıyordum. Ama ben geri dönmeye karar verdim. 11 yaşında kısa pantolonla çıktığım aile evimi çok özlemiştim. Artık dönmek istiyordum. Türkiye'ye döndükten sonra Siemens'te çalışmaya başladım. 26 yıldır Siemens'teyim. İlk ve son şirketim. Buradan emekli olurum herhalde. Bizim şirkette bir kural var, gençlerin önünü açmak için 60 yaşında emekliye ayrılıyor. Bu kural asla bozulmuyor. Elbette bu kural sadece Türkiye için geçerli. Avrupa'da genç nüfus olmadığı için böyle bir kural da yok. 26 yıl boyunca, Sağlık, İK, IT, Tedarik Zinciri, Ar&Ge gibi 9 ayrı departmanda yöneticilik yaptım. Hem operatif hem de kurumsal tarafta yöneticilik yapan ender şanslılardanım.

26 yıl çok uzun bir süre, hiç başka bir kariyer gelişimi düşünmediniz mi?
Şirketlerde bir makro kültür vardır, bir

de mikro. Makro kültür şirketin genel prensipleridir. Mikro kültür ise her departmanın kendi içinde oluşturduğu kültürdür. 9 ayrı departmanda 11 ayrı pozisyonda çalışırsan emin olun hiç sıkılmıyorsun. Aynı şirket için çalışıyorsun ama apayrı dünyalar aslında. Sağlığı ele al, hastanelere elektronik sistemler getiriyorsun, rektörlerle, dekanlarla muhattap oluyorsun, akademik dünyayla ilişki içinde sin. Bir de düşün ki İstanbul metrosunun kuruluşunu yapıyorsun. Bu iki dünyanın birbiri ile ilgisi yok aslında. Ortak olan tek şey ikisinin de içinden elektrik geçmesi. Ne şanslıyım ki Siemens gibi güvenli bir şemsiyenin altında tüm bu farklı dünyalara girebildim, farklı alanlarda çalışabildim.

Temmuz 2011'e kadar IT bölümünün başındaydınız, şu anda çok farklı bir bölümün yöneticiliğini yapıyorsunuz. Yeni bölümden bahsedebilir misiniz?

Şu anda Kamu Yatırımları'ndan sorumlu Genel Müdür Yardımcısıyım. İlgilendiğim konular: Ulaşım sistemleri (hızlı trenler, metro sistemleri, tramvay sistemleri, hepsinin elektrifikasyonu ve sinyalizasyonu), su arıtma sistemleri (önümüzdeki yılların en önemli konusu), şe-

"İnsanoğlunun geleceğine şehirlerde karar verilecek. Kullanılabilir su %1 civarında. Şehirleşme hızı saniyede 2 kişi. Ve bu sayı lineer artmayacak, katlanarak artacak. Dünyayı zaten 1 derece ısıtmışız, hiçbir şey yapmazsak 2050 yılında en az 1 derece daha artacak."

WELLNESS

Ali Rıza Ersoy 5 yıl önce spor yapmaya karar verir ve spor koçu işliğinde koşmaya başlar. Bugün yarı maraton koşucusu olarak spora devam ediyor. Spora başladığı sırada sağlıklı yaşamla ilgili kitaplar da okumaya başlar. Prof. Dr. Canan Karatay ve Ahmet Aydın'ın kitaplarını okur ve çok etkilenir. Sağlıklı ve uzun yaşam için beslenmenin önemine olan inancı okudukça daha da çok artar. Öğrendiklerini yakın çevresine aktararak onların da sağlıklı yaşama alışkanlıklarını geliştirmesine yardımcı olmak için bir broşür hazırlar (tabiri caizse onları da "kurtarmak" için). Bloğunda sağlıklı yaşamın ilk ipuçlarını bulabilirsiniz. Ersoy, daha fazlası için kitapların kendisini okumamızı tavsiye ediyor. Ersoy'un sevdiği bir başka konu ise yemek. Mutfak Dostları Derneği üyesi. Yemek ve şarap kurslarında öğrendiklerini oğlusu ile birlikte senede sadece birkaç defa hazırladıkları özel yemek davetlerinde yakınları ile paylaşıyor, onlara bir "şölen masası" kuruyor. Kuşadası'nda ürettiği kendi şaraplarını ikram ediyor...

hir güvenlik sistemleri (kameralar vs.), sağlık teknolojileri, bina teknolojileri (akıllı binalar) vs. Görevim icabı özellikle üstünde durduğum konu "sürdürülebilir şehirler". Niçin mi? Şehirler şu anda dünya coğrafyasının %1'ini kapsıyor. Enerjinin ise %75'ini harcıyor. Karbondioksit salımının %80'ini gerçekleştiriyor. Dolayısıyla insanlığın geleceğine şehirlerde karar verilecek. Kullanılabilir su %1 civarında. Şehirleşme hızı saniyede 2 kişi. Ve bu sayı lineer artımayacak, katlanarak artacak. Dünyayı zaten 1 derece ısıtmış, hiçbir şey yapmazsak 2050 yılında en az 1 derece daha artacak. Dünya nüfusu ise 9 milyar olacak. Müthiş tehditler bunlar. Bu nedenle Siemens 1 Ekim 2011 tarihinde "Cities" başlığı altında yeni bir departman kurdu. Zannederseniz dünyada ilk defa bir şirket "bu tehditler karşısında ne yapabilirim?" diyerek "Şehirler" adı altında bir departman kuruyor. Burada, İstanbul Kanal Projesi, 3. köprü, iki uydu şehir projesi, Boğaz altından geçen ulaşım sistemi projesi gibi çok büyük projeler var. İzmir Körfezi'ni geçecek köprü inşaatı başlıyor. Hızlı tren-

ler çalışmaya başlayacak. Enerji kesinlikle yetmiyor. Onlarca santral kurulacak. Bunlar yenilenebilir enerji kaynakları ile de çalışacak (güneş, rüzgar). Şehirleri sürdürülebilir hale getirmek insanlığın sürdürülebilir hale getirmek anlamına geliyor.

Birey olarak sizce dünyanın sürdürülebilir olması için ne yapılmalı?

Dünya Bankası'nın hesaplarına göre biz şu anda 1.3 dünya kullanıyoruz. Dünya temmuz ayı gibi bitiyor aslında. Nedir bu biten diye sorarsanız, fosil yakıt kaynakları, kullanılabilir suyu, havası yani her şeyi ile ele aldığımızda şu anda harcadığımızdan %30 daha az harcasaydık Dünya sürdürülebilir olacaktı. Ama biz 1.3 harcıyoruz ve iştahımız durmuyor. Harcamaya devam edeceğiz, peki nereden harcayacağız? Öncelikle kendi geleceğimizden ama daha da önemlisi çocuklarımızın geleceğinden harcayacağız. Yani hırsızlık yapıyoruz. Bir sonraki jenerasyonun kaynaklarını kullanıyoruz. O halde ne yapılmalı? Çok basit, ya daha az tüketeceksin ya da geri dönüşüm yapacaksın. Aileden başlarsak me-

sela biz evde çöpleri ayrıştırıyoruz, geri dönüşümü olan her şeyi ayırarak nereye atılması gerekiyorsa oraya götürüyoruz. Daha az su harcamaya dikkat ediyoruz, boşa su akıtmıyoruz. Artık her şeye bu gözle bakıyoruz. Evde olabildiğince organik, çevre dostu ürünler kullanıyoruz, kimyasalları kullanmamaya çalışıyoruz. Mesela ben yıllardır şampuan kullanmıyorum, sabun kullanıyorum.

Tarsus Amerikan Koleji size ne ifade ediyor, arkadaşlıklarınız nasıl devam ediyor?

TAC 1975 mezunuyum. 75 mezunları olarak bağımızı hiç koparmadık. Bu konuda örnek teşkil edecek yıllardan biriyiz. Son 15 yıldır her ay toplanıyoruz. Bazen 8, bazen 14 kişi oluyoruz ama mutlaka bir araya geliyoruz. O toplanılarda hepimiz tekrar çocuklaşıyoruz. O yıllara geri dönüyoruz. Ben koleje ziyarete gittiğim her yıl kapıda ağlarım. Hep kendime söz veririm, "saçmalama artık yeter" derim ama yine ağlarım. Sırf bana bu imkanı sunduğu için ben babama aşığım. İkinci olarak okuluma aşığım. Tabii, eşime de aşığım... /

Horlama hastalığı

Yazı: Op. Dr. Serap Güralp
SEV Amerikan Hastanesi Kulak Burun Boğaz (KBB)
ve Baş Boyun Cerrahisi Uzmanı

Birçok insanın sorunu olan horlama bazı durumlarda ciddi hastalıklara neden olabilir. SEV Amerikan Hastanesi KBB ve Baş Boyun Cerrahisi Uzmanı Op. Dr. Serap Güralp horlamanın olası nedenleri ve tedavi yöntemlerini dergimiz için yazdı.

Normal erişkinlerin en az %45'i zaman zaman horlar. Bu şikayet hastaların %25'inde sürekli. Horlama problemi en sık şişman erkeklerde görülür ve yaşla birlikte her geçen gün artar. Horlamaya karşı 300'den fazla firma cihaz geliştirmiştir. Bazı modeller pijama arkasına tenis topu yapıştırmak gibi eski bir modelin modifikasyonlarıdır (sırt üstü yatar-

ken horlama artar). Çene ve boyun askıları, boyunluklar ve ağız içine yerleştirilen cihazlar hiçbir yarar sağlamamıştır. Horlama sesi ile çalışıp hastayı uyandıran elektronik cihazlar vardır. Bunlar hastanın horlamadan uyuma alıştırmaları olarak düşünülmüştür. Ancak maalesef horlama kişinin kontrolünde olmayan bir problem olup tüm bu cihazlar hastayı sadece uyutmamaya yöneliktir.

Horlamanın nedeni nedir?

Ağız ve burun arkasındaki hava yolunda darlık olduğunda ortaya çıkan gürültülü sese horlama denir. Dilin arkası, yumuşak damak ve küçük dilin olduğu kısmın genizle birleştiği bölge kendiliğinden daralabilen bir bölgedir. Bunlar birbirleri üstüne geldiğinde solunumla birlikte titreşir ve horlama ortaya çıkar. Horlayan kişide aşağıdaki problemlerden en az biri bulunur.

1- Dil ve boğaz kasları gerginliği azalmıştır. Gevşek kaslar sırt üstü yatınca dilin boğaz arkasına doğru kaymasına engel olamaz. Bu olay alkol ya da ilaç olarak gevşemiş birinin uykusunda kas kontrolünün kaybolması ile ortaya

çıkır. Bazı insanlarda uykunun derin fazında gevşemeye bağlı olarak yine horlama görülebilir.

2- Boğazdaki dokuları aşırı büyüktür. Büyük bademcik ve geniz eti çocuklarda en sık rastlanan horlama nedenidir. Bazen erişkin hastalarda da ileri derecede büyük bademcikler horlamaya neden olur. Şişman insanlarda kalın boyun dokusu da horlamaya sebep olarak gösterilir.

3- Damak yumuşaktır, küçük dili aşırı sarkık ya da uzundur. Bu durum boğaza doğru hava yolunu daraltır. Hava yoluna sarktığı için valv gibi horlamaya neden olur.

4- Burun tıkanıklığı olan kişi hava almak için genizde aşırı vakum yaratır. Bu vakum boğazda kollabe olabilen dokuları hava yoluna doğru çeker. Böylelikle burun açık iken horlamayan kişide horlama görülür. Bu durum neden bazı insanların sadece alerjik dönemlerde veya grip, sinüzit olduğunda horladığını izah eder. Burun eğrilikleri de bu tip burun tıkanıklığı nedenleri olarak bilinir. Deviasyon (burun eğriligi) burun orta bölmesinin yan taraflara taşması olarak tanımlanır. Burun içi bozuklukları içinde en sık rastlanılanıdır. Bazen burun etlerindeki aşırı büyüme de burunda tıkanıklık oluşturur.

Horlama ciddi bir sorun mudur?

Sosyal olarak evet! Aile yaşamını ciddi biçimde tehdit eder. Horlayan kişi alay konusu olur. Ailenin diğer bireylerince uykusuz gecelerin sorumlusu tutulur. Horlayan kişi tatil ve iş gezilerinde istenilmeyen oda arkadaşı olur. Kişinin ketidine verdiği zarar daha büyüktür. Dinlenilmeden geçirilen geceler vardır. Aşırı horlayan kişilerde yüksek tansiyon horlamayan kişilere göre daha sık görülür. Horlamanın en ağır formu tıkalı tipte horlama hastalığıdır. Uyku apnesi olarak bilinen bu hastalıkta şiddetli horlama nefessiz kalınan bir dönemle kesilir. Bu sırada solunum tam durur. On sani-

yenin üzerindeki nefessiz kalma nöbetlerinin bir saat içinde yedi defadan fazla görülmesi yaşamı tehdit eder. Bu durumda doktorunuz size bir uyku merkezinde inceleme yapılmasını önerecektir. Apneli hastalarda saatte 30-300 defa tıkanmalara rastlanır. Bu nedenle uykuda kan oksijen düzeyi aşırı oranda düşer. Oksijen düştüğünde kalp kanı daha çok pompalamak zorundadır. Bir süre sonra kalp ritmi bozulurken yıllar içinde yüksek tansiyon ve kalp büyümesi yerleşir. Tıkalı tipte horlama hastalığı olan kişiler uykularının çok az kısmında derin uyku fazına geçebilir. Derin faz gerçek dinlenme için tek yoldur. Dinlenmeden geçirilen gecenin gündüzü uykulu, yorgun ve verimsiz geçecektir. Araba kullanırken ya da iş başında uyuklamalar görülebilir.

Horlama tedavi edilebilir mi?

Horlamanın birçok tipi tedavi edilebilir. Ancak horlayan kişide hastanın boyun yapısının kısa olması, dilinin aşırı büyük olması, hastanın çene yapısının bozuk olması, hastanın doktorun önerilerine rağmen kilo verememesi gibi ameliyatla giderilemeyecek başka problemlerin olması hekimin uygulayacağı tedavilerin başarısını olumsuz etkiler. Horlaması olan hasta operasyondan sonra bir daha horlamayacak ya da yüzde yüz horlaması geçecek demek doğru değildir. Doktorunuz sizin için gereken ameliyat ve tedavilerin en iyisini yapacaktır ama sonrasında da ender olarak probleminizin azalmakla beraber devam edebileceğini kabullenmeniz gerekebilir. Radyofrekans denilen özel bir aletle bazen 2-3 ay arayla birkaç seans daha uygulama yapmak gerekebilir. Ameliyatın başarısını arttırmak için aşağıda belirtilen noktalara dikkat etmek önemlidir:

- 1- İyi bir ağız tonusu kazanmak için sportif yaşam biçimini seçilmeli.
- 2- Horlayan kişiler sakinleştirici ve antihistaminik alerji ilaçlarını uykudan önce almamalı.

3- Uykudan 4 saat önce alkol almaktan sakınmalı.

4- Uykudan 3 saat önce ağır yemekten kaçınmalı.

5- Aşırı yorgunluktan sakınmalı.

6- Uykuda yana yatmak tercih edilmeli.

7- Yatağınızın başı 10 cm kadar daha yukarıda olmalı.

8- Operasyondan sonra mutlaka kilo verilmeli.

Horlama tedavisi, alerji veya enfeksiyon tedavisi gibi basit bir tedavi olabileceği gibi bademcik, geniz eti veya burun bozukluklarının cerrahi müdahalesini gerektirebilen biçimde de olabilir. Hareketli dokuların sabitleştirilmesi ve hava yolunun genişletilmesini sağlayan horlama ameliyatlarında sıklıkla başarılı sonuçlar elde edilir. Buna uvulopalatofaringoplasti ameliyatı (UPPP) adı verilir. Bu ameliyatta hastanın sıklıkla bademcikleriyle beraber küçük dilinin bir kısmı ya da tamamını almak gerekebilir. Uygun hastalarda radyofrekans adı verilen özel bir alet ile daha güncel bir tedavi uygulanabilir. Radyofrekans ile tedavi uygulandığında ameliyat daha kan-sız ve sıklıkla boğazda herhangi bir kesi olmadan gerçekleşir. Bazen bu aletle de küçük dili kısaltmak ya da yukarı çekmek gerekebilir. Ancak her hastaya radyofrekans kullanılmaz, bu alet sadece uygun hastalarda ya da bazen klasik cerrahi ile birlikte kullanılır. Cerrahinin çok riskli olduğu veya hasta tarafından istenilmediği durumlarda boğaza basınçlı hava veren maske takılarak (CPAP) hasta uyutulabilir. Ancak çok pratik ve kolay bir uygulama değildir. Kronik olarak horlayan her çocuk KBB uzmanı tarafından detaylı olarak muayene edilmelidir. Bademcik ve geniz eti ameliyatının gerekli olduğu durumlarda cerrahi müdahale çocuk sağlığına ve gelişimine çok önemli yararlar sağlayacaktır. Unutmayın ki, horlama nefes almanın tehlikeli biçimde kesilmesidir. Horlama gülmeye bir durum değildir. Ciddiye alınmayacak bir şey hiç değildir. Hastanın genel sağlığını bozup, kalp hastalıklarına

kadar uzanabilecek problemlere neden olabileceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Horlama ameliyatı sonrası nelere dikkat etmelidir?

Öncelikle kilo problemi olan hastalar mutlaka kilo vermek için gerekirse bir diyetisyenden yardım almalı ve günde 1 saat tempolu yürüyüş yapmalıdır. Operasyondan bir gece önce hiçbir şey yemeden ve içmeden aç karnına hastaneye başvurmak gerekir.

Operasyondan sonra ağrı olması olağandır ve doktorunuz bunun için size gerekli ağrı kesicileri vererek yardımcı olacaktır. Özellikle ameliyattan sonraki 3-4 gün daha çok sıvı gıdalarla (hoşaf, ayran, süt, tatlı meyve suları, çorba gibi) ve sonrasında da yumuşak, sert olmayan gıdalarla beslenmek gerekir. Doktorunuz size ne zaman normal beslenmeye geçeceğinizi söyleyecektir. Operasyon sonrası ağız içi bakımı-

nı iyi yapmak günde üç kez yemeklerden sonra dişleri ve dilin üzerini fırçalamak yara iyileşmesini hızlandırır. Ameliyat sonrası özellikle radyofrekans kul-

lanılan hastalarda ağız içinde radyofrekansa bağlı beyazlıkların olması, bazen küçük dilin bir miktar şişmesi olağandır ve bunlar 1-2 hafta içinde azalarak bir süre sonra tamamen geçecektir. Bazen radyofrekans ile birkaç seans daha müdahale yapmak gerekebilir, bu duruma doktorunuz karar verir.

Radyofrekans ile burun etlerinize müdahale edildiyse yani aynı zamanda kemik eğriligi ya da burun eti küçültme ameliyatı da olduysanız 1 litre kaynatılıp soğutulmuş su içerisine 1 çorba kaşığı tuz, 1 tatlı kaşığı karbonat karıştırarak günde yedi sekiz kez burun içerisine su çekmeniz gerekir. Böylece ameliyat sonrası burun içerisinde oluşacak kabuklar nedeniyle meydana gelen burun tıkanıklığı oldukça azalır ve hasta rahat eder. Aksi taktirde iyileşme süreci tamamlanana kadar 15-20 gün burun tıkalı kalır ve iyileşme olumsuz etkilenir. ✓

genç

güzel

herkes

her şey

kanyon'da

Ebru Şenol:

“2012’de SEV-YAY’ı hareketli bir yıl bekliyor.”

SEV-YAY Şirket Müdürü Ebru Şenol, sosyal medyadaki etkinliğini her gün artıran SEV-YAY’ın 2012’de Türk yazarlarla çalışmayı planladığını ve birbirinden farklı projelerle hareketli bir yıla hazırlandığını söylüyor.

Uzun yıllardır SEV’de İç Denetim Müdürü olarak görev yapan ve Ağustos ayında SEV-YAY Müdürü olarak yeni görevine başlayan Ebru Şenol, çok pozitif ve tıpkı ofisi gibi renkli, pırl pırl bir enerjiye sahip. İşinden büyük keyif aldığını söyleyen ve “Bu pozisyonda olmamın en büyük sebebi İzmir Amerikan ve Defne Batur’dur” diyen Şenol ile SEV-YAY’daki yenilenmeyi, 2012 projelerini ve kendisinin sanat ve moda merakını konuştuk.

İzmir Amerikan’la başlayalım. O günlere döndüğünüzde nasıl bir yolculuğa çıkıyorsunuz?

Aslında geri dönüp baktığımda benim için çok zor günlerdi. Ailem Aliaga’da olduğu için ben yatılı okumak zorunda kaldım ve 11 yaşındaydım henüz. Ailesine de çok düşkün biri olarak aile özlemi içinde yıllar geçirdim. Ama şimdi sahip olduğuma inandığım kendi ayakları üzerinde durabilme ve hayatla tek başına başa çıkabilme becerimi İzmir Amerikan’da kazandığımı düşünüyorum. Elbette özgüvenin yanı sıra bambaşka bir kültür de aşıladı. Özellikle o dönemde çok fazla Amerikalı öğretmenin olması başka bir dünya görmemizi sağladı. Hatta bazen dış dünyaya çıktığımızda hangisi gerçek şaşırıbiliyorduk. Çünkü okuldaki ortam sevgi, saygı dolu ve insani değerlerin çok öne çıktığı bir ortamdı. Oradan gerçek dünyaya geçiş biraz zor oluyordu.

İzmir Amerikan'dan Anadolu Lisesi'ne geçmek durumunda kalmışsınız. Orada da bu farkları yaşadınız mı?

Evet, lise birinci sınıfta babamın görevi nedeni ile ailem İzmir'e taşınınca Anadolu Lisesi'ne geçmek zorunda kaldım. Bahsettiğim farkları orada daha da net gördüm zaten. Okul binasından insanlarına kadar her şey çok başkaydı. İzmir Amerikan çok özellikli bir kampustu ve çok büyük ve çok güzeldi. Öğretmenler, öğrenciler... Her şey çok çok farklıydı.

Yatılı okumanın bir farkı var mıydı?

Elbette çok vardı. Biz okulda 25 kişi yatılı okuyorduk. Bu hem birbirinizle hem öğretmenlerle ilişkilerinizi etkiliyordu. Mesela rehberlik öğretmenleri bize gelip sürekli 'Kızım iyi misiniz? Bir ihtiyacınız, bir derdiniz var mı?' diye sorarlardı. Halen İzmir Amerikan'da görev yapan Ülkü İskit o zamanlarda hayatımda yer alan en önemli karakterlerdendi. Zaten çok aile özlemi çekerdik. Bilhassa herkes benim çok özlem duyduğumu bilirdi.

Liseden sonra İstanbul Üniversitesi İngilizce Ekonomi Bölümü'nde okumuşsunuz. İsteyerek seçtiğiniz bir bölüm müydü? Sonrasında neler yaptınız?

Üniversiteden sonra hep finans sektöründe çalıştım. Aslında şu an var olan bölümler benim zamanımda da olsaydı ekonomi okumayı seçmezdim. Grafik tasarım, illüstrasyon, mimarlık, moda tasarımı gibi bir bölüm tercih ederdim. Benim dönemimde iktisat ve işletme çok revaçtaydı. Ailem de öyle istedi. Ama hiç severek okumadım açıkçası. Dolayısıyla finans sektöründe çalışmam ekonomi okumanın doğurduğu bir sonuçtu.

Peki, hayatınıza sanat nasıl girdi? Yoksa hep orada mıydı?

Aslında hep oradaydı. Ben bunda İzmir Amerikan'daki resim öğretmenleri

Redhouse Kidz yeni dönemde Türk yazarların kitaplarını da yayınlamayı hedefliyor.

min çok etkisi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca el işi derslerimiz de vardı. Ben de küçüklükten beri renklerle oynamaya, kesip biçmeye, yapıştırmaya çok meraklıydım. Bu samim doğuştan gelen bir şey. Kıyafet, tasarım, moda... Bunlar her zaman özel hobilerim oldu.

Sağlık ve Eğitim Vakfı'na nasıl geçtiniz?

SEV'e İç Denetim Müdürü olarak geldim. Yani aslında yine finans alanında olan bir görevdi sadece sektör farklıydı. O sırada da Yeditepe Üniversitesi'nde Sanat Yönetimi alanında yüksek lisans programı açılmıştı. İş programım da çok uygundu. Dolayısıyla 2005 yılında bu programa girdim. Zaten çok sevdiğim ve ilgilendiğim bir konuyu akademik olarak da öğrenmek çok keyifliydi. Ayrıca önüme bambaşka bir pencere açıldı ve 'aslında istediğim şey buymuş' dedim. Hayatımda her zaman sanat, müzecilik, moda, sergiler ilgi odağım oldu. Şehrimizde nereden neler oluyor, hangi organizasyonlar ve konserler var takip etmeyi hep sevdim.

SEV-YAY'a transfer nasıl oldu?

SEV-YAY'ın başında Defne Tokay Batur (ÜAA '93) vardı, Defne benim vakıftan arkadaşım, ikimiz aynı anda işe

başlamıştık, o insan kaynaklarındaydı. Zamanla biz de çok yakın arkadaş olduk. Sonra SEV-YAY'da müdür pozisyonu açılınca Defne bu işi yapmaya talip oldu ve seçildi. Yaklaşık 5 yıl boyunca çalıştı ve biz her öğlen buluşup yemek yedik. Bu yemeklerde sıkça SEV-YAY hakkında konuşuyorduk. Defne beni çok iyi tanıyor, nelerle uğraştığımı ve ilgilendiğimi de çok iyi biliyordu. Sonra bir gün geldi ve bana SEV-YAY'dan ayrılacağını çünkü artık kendi işini yapacağını söyledi. Benim böyle şeylere meraklı olduğumu da bildiği için 'keşke sen buraya gelsen ne kadar güzel olur' dedi. Bunun üzerine ben de SEV-YAY'a geçmek için talepte bulundum ve kabul edildi. Ağustos'tan beri de buradayım. Bana güvenerek isteğimi kabul eden yöneticilerime buradan teşekkür ederim. Şu an günümüzde yakalanmanın çok zor olduğuna inandığım, severek yaptığım bir işim var.

Siz başladıktan sonra öncelikle SEV-YAY'ın sosyal medyada hareketlilik kazandığını görüyoruz...

Evet yeni yeni aktif olmaya başladık. Hem Facebook hem de Twitter'dayız. Takipçi sayımız henüz az ama artacağına inanıyoruz. Redhouse ve Redhouse Kidz olarak ayrı ayrı sayfa

larımız var. İçerğimiz de çok güzel. Her hafta hediye dağıtıyoruz, sonu sorup kitap veriyoruz insanlara. Redhouse sayfasında İngilizceye yönelik içerikler var, Kidz sayfasındaysa daha çok çocuklar üzerinden hikayeler yer alıyor. Ama hep farklı farklı şeyler var. Mesela son zamanlarda 'An American Cook in Turkey' kitabından yemek tarifi veriyoruz.

Ben sosyal medyayı kullanmayı, burayı tanıtmayı ve interaktif olmayı çok seviyorum. Burada çok güzel şeyler yapıyor, bunlar görülsün, bilinsin istiyorum. Bir de bu kanallar geri dönüşün en çabuk olduğu iletişim alanları. Bizim zaten kendi dağıtım kanalımız ya da bir mağazamız yok ama ürünlerimiz var. Sosyal medyada da istediğiniz kitapları istediğiniz zaman istediğiniz şekilde tanıtılabilir ve insanların görüşlerini alabilirsiniz. Zaten sosyal medyada şu an pek fazla yayıncı yok. Mesela biz TÜYAP'ta da lifestream yapan tek yayıncıydık. Ajanstan geldiler, fotoğraflar çekildi, 'tweet'ler atıldı...

2012'de farklı projeler var mı?

2012'de gerçekleştirilecek çok proje var. Aslında bizim hep yabancı telifli çocuk kitaplarımız var ve bunlar marjinal kitaplar. 2012 için Türk yazarlarla çalışmaya karar verdik. Şimdiye kadar sadece bir tane Türk yazarımız vardı. Düşündük ki tanıtım için okullara gidilmesi çok önemli ve yazarlar kitapları çıktıktan sonra okulları gezip öğrencilerle faaliyet yapıyorlar. Bu anlamda da Türk yazarlarla çalışmak çok avantaj-

lı çünkü okullar bu faaliyetlerin ışığında kitaplarınızı daha çok tercih ediyorlar. Biz de önümüzdeki yıl böyle bir yolda yürümeye karar verdik. Ayrıca yayıncılık camiasında Amerikan Lisesi mezunları sayıca fazla. Dolayısıyla biz de Redhouse olarak mesela Tülin Kozikoğlu'na gittik. Redhouse gerçekten çok yüksek bir marka değerine sahip ve bilinirliği, saygınlığı çok fazla. Önümüzdeki yılın en büyük gelişmesi aslında Türk yazarlarla çalışmaya başlamamız olacak.

Başka bir proje olarak da 'Bir Dolap Kıtıp' isimli çocukların çok rağbet ettiği bağımsız bir sitenin kurucularından biriyle farklı planlarımız var.

Ayrıca çocuklar için değişik 3-4 kitap projemiz var. Çocuklar için 'sanat tarihi' kitapları hazırlayacağız. Onların da içinde çok şeker hikayeler var. Bunların dışında SEV İlköğretim'deki öğretmenlerle birebir çalışarak birinci seviye İngilizceye başlayan çocuklar için kitaplar hazırlayacağız. Yine öğretmenlerin desteğiyle çeşitli Türkçe kartlar çıkaracağız.

Sosyal medyada da çok aktif olmayı planlıyoruz, yarışmalar düzenleyip kitaplar hediye etmeye devam edeceğiz. İnternet sitemiz yenileniyor ve yayıncılık camiasındaki en kullanışlı ve güzel siteyi yapmak istiyoruz. Ayrıca eğer yılın ilk altı ayı iyi geçerse Kadıköy bölgesinde bize ait bir dükkanımızın olmasını çok istiyoruz. Bu konuda da fikirlerimizi Yönetim Kurulumuz ile paylaşıyoruz.

2012'de SEV-YAY'ı gerçekten hareketli bir yıl bekliyoruz.

Redhouse tarihinde ilk kez mi Türk yazarlarla çalışacak?

Hayır, aslında tarihçemize bakacak olursanız geçmişte Fatih Erdoğan, Can Göknil, Feridun Oral gibi şu anda piyasanın gerçekten çok saygın çocuk kitabı yazarları eskiden Redhouse'un yazarlarıymış. Bu da Redhouse için gurur verici bir şey ve bu nedenle yolumuzu tekrar Türk yazarlarla kesiştirmek istiyoruz.

Tüm bu yenilikler için adımlar sizinle beraber mi atıldı?

Aslında bu yeni hareketin temelleri Defne Hanım'ın zamanında atılmış. 'Redhouse Kidz' markası Defne Hanım'ın başlattığı bir marka çünkü çocuk kitaplarına 20-30 yıllık bir ara verilmiş Redhouse'ta. Biz de hem onun başlattığı şeyi devam ettiriyor olacağız hem de kendi farklı projelerimizi hayata geçireceğiz.

Denetçilikten sonra yayıncı olmak nasıl bir disiplin? Neler değişti?

Daha önce içinde bulunduğum sektörle karşılaştırdınca çok farklı elbette. Ama benim avantajım zaten SEV grubunun içinde olmak, bu grubu yakından tanıyor olmak. SEV aynı zamanda okullarına kırtasiye, kitap, demirbaş gibi satım almalar da yapıyor. Yani yayıncılığın dışında böyle bir nosyonu da var. Dolayısıyla denetim yaptığım ve bütün kurumları tanıdığım iç işleyişini bildiğimden benim için güzel bir harman oldu. Böylece hiçbir yabancılık hissetmiyorum ve diğer kurumlarla ilişkilerimiz

de çok güzel yürüyor. Yayıncılık kısmına gelirsek çok farklı. Çünkü denetimde mutlaka bir maske giyerek insanların karşısına çıkmanız gerekir. Fakat burada kendimi daha çok ortaya koyabiliyorum, böyle bir özgürlüğü var. Ama öğrenmem gereken de çok şey var, hobi olarak zaten çok takip ettiğim için bağlantılar kurabilsem de yayıncılık camiasını tanıyabilmem için burada ki arkadaşlarım bana çok yardımcı oluyor. Ama kesinlikle çok keyif veren bir işim var hatta başıma gelen en iyi şeylerden biri burada olmak.

Biraz da sizden bahsedelim. Moda ve sanatı yakından takip ediyorsunuz. Sıkı bir blog yazarısınız...

Blog yazarıydım demek daha doğru olur. Buraya başladıktan sonra yazmak için maalesef vakit bulamıyorum. 'Postmoda' isimli bir moda blogum ve bir de kişisel blogum vardı. Moda blo-

gumun epey takipçisi vardı, hatta uzun süre yazmadığım için neden yazmadığımı da soruyorlardı. Ama gerçekten artık vaktim olmuyor. Bir de ben her şeyi gerçekten ciddiye alıp hazırladığım için istediğim özeni gösteremeyecektim.

Peki, neler vardı bu blogta?

Ben şöyle bir prensiple yazmaya başlamıştım; ilk önce moda oldu diye her yerde görülebilen şeyleri koymamak, marjinal alternatifler yaratmaya çalışmak, ikincisi de her gün mutlaka 3 tane post yayınlamak ve birinin dekorasyon, birinin moda birinin de şehrimizde gerçekleşen etkinliklerden olmasıydı. Dolayısıyla her akşam eve gidip böyle bir derlemeyle uğraşıyordum ve ciddi bir araştırma yapıyordum. Bu bir süre sonra çok yorucu hale gelmeye başlıyor çünkü blog aslında keyif almak için başladığım bir şeydi fakat in-

sanlar her sabah ne yazmış diye takip edince bir sorumluluğa dönüştü. Aslında tekrar başlamak istiyordum ama bu kez farklı konular var aklımda mesele 'erkek arkadaşınızın ne giymesini istersiniz' gibi. Ben ayrıca Redhouse için de bir blog olmasının çok faydalı olacağını düşünüyordum ama bunun için de tabi editörlerin ciddi zaman harcaması gerekiyor.

Her yıl mutlaka Londra'yı ziyaret ediyorsunuz. Neler yapıyorsunuz orada, bu alışkanlık nasıl yerleşti?

Eskiden çalıştığım yerdeki bir arkadaşım Londra hayranıydı ve bana da o bulaştırdı diyebilirim. 15 yıl kadar önce başladı bu. Geçenlerde yine Londra'yıdım ve fark ettim ki; Tate Modern'deki sergiler 3 aylık periyotlarla değişiyor, ben de Londra'ya yılda 3-4 kez gittiğim için Tate'teki hiçbir sergiyi kaçırmamış oluyorum.

Londra'yı gerçekten çok seviyorum, çok özgür geliyor bana. Oradaki sokak modasını da çok seviyorum çünkü herkesin kendine ait bir stili var. Bu özgünlük çok hoşuma gidiyor. Bir de sanat yönetimi okuduktan sonra benim sanata karşı bakış açım da değişti. Eskiden de sergiye gidiyordum ama neye baktığınızı bilmek çok başka. Mesela, çağdaş sanatta resmin tarihini bilmiyorsanız neye baktığınızı da bilemiyorsunuz.

Küratör olmayı düşünüyor musunuz?

Sanat merakım bu konuda eğitim almış olsam da benim için bir hobi çünkü Türkiye'de küratör ya da müze müdürü olmak gerçekten çok zor. Ayrıca maddi olarak da bir şey kazandırmıyor. Bugüne kadar sadece bir arkadaşımın fotoğraf sergisinin küratörlüğünü yaptım. Ondan sonra da bir daha yapma-

dım çünkü hakikaten hem çok zor hem de maddi olarak hiçbir getirisi yok. O nedenle küratörlük mazide kaldı.

Siz gelecekte SEV-YAY için neler hedefliyorsunuz?

SEV-YAY mevcut durumda bir çok görev üstlenmiş durumda. Bunlardan en önemlisi yaklaşık 150 yıl öncesinden gelen ve bize teslim edilmiş olan Redhouse markasının en iyi şekilde korunması, temsil edilmesi ve geliştirilmesidir.

SEV-YAY'a geldikten sonra gördüm ki yayıncılık camiasında Redhouse markasının çok çok önemli bir yeri var. Bu doğrultuda Redhouse sözlüklerini geliştirmek, yenilemek, yeni ürünler yaratmak hedeflerimizin başında gelmektedir. Diğer bir görevimiz ise Redhouse Kidz markasını ileriye taşımak ve bilinirliğini artırmak, geniş kitlelere yaymaktır. Bunun için hedefimiz yeni ço-

cuk kitapları, yeni yazarlar, yeni ürünler bulmak ve dünya çapında gelişen trendleri yakından takip etmektir. SEV-YAY olarak üstlendiğimiz diğer görevlerden biri de SEV kurumlarına kırtasiye, demirbaş, basılı işler ve ders kitapları alımlarında hizmet vermektir. Bu konuda dikkatimizi en iyi hizmeti vermek üzerine yoğunlaştırdık. Gerek altyapı olarak, gerekse insan kaynağı olarak sürekli iyileştirmeler yapmak en büyük hedeflerimizden biri. Böylelikle satınalma işlemlerini merkezileştirirken SEV kurumlarının memnuniyetini de sağlayabileceğiz. Gelecekte SEV-YAY'ın üstlendiği tüm görevlerde öncü ve yenilikçi olmasını hedefliyoruz. Buna ulaşabilmek için ise en önemli şeyin insan kaynağı olduğunu düşünüyorum. Bu sebeple teknik altyapımızı geliştirirken çalışanlara da yatırım yapılması ve çalışan memnuniyetinin sağlanması çok önemli olacak. ✓

YKM KENDİNİ
SEÇ

0212 444 0 956 - www.facebook.com/ykmturkiye

Tuna Bora (ACI '05)

Animasyon dünyasında gencecik bir İzmir Amerikanlı

Tuna Bora (ACI '05) karakter tasarımı yapıyor. Daha yolun çok başındayken ne yapmak istediğine karar vermiş ve onun peşinden gitmiş. Şimdi animasyon dünyasında yarattığı karakterlere yer bulmak için çalışıyor. Los Angeles'ta yaşayan ve çalışan Bora'nın hikayesi "ne istediğini bilirsen ona bir gün mutlaka ulaşırın" lafını doğruluyor.

Özgeçmişinizde İstanbullu olduğunuzu okuduk. Daha lise yıllarındayken İstanbul'dan İzmir Amerikan Koleji'ne gelme kararını nasıl verdiniz?

Açıkcası şimdilerde düşününce on üç yaşındayken gözünü bile kırpmadan alıp başını İzmir'e taşınmış olmak bana bile ilginç geliyor. Ortaokulda İngilizce değil Almanca görmüştüm, dolayısıyla İngilizcem çok da güçlü değildi. Liseye başlarken yurt dışında okumaya yönelik düşüncelerimin tohumları çoktan ekilmiş olduğundan Amerikan Bord

okullarına yöneldim. Ailemin gösterdiği olağanüstü destekle de atılması zor gibi gözükken bu adım benim için inanılmaz bir deneyim oldu.

İzmir Amerikan Koleji'ndeysen hangi kulüplerdeydiniz? Okul sizi yeteneğiniz konusunda nasıl yönlendirdi?

ACI'da okuduğum zaman dilimi içerisinde ne yazık ki görsel sanatlara ağırlık veren veya yol gösteren kulüpler yoktu. Ancak bu durum beni yeni şeyler denemeye itti ve böylece kazanmış

olduğum deneyimler, zaman içerisinde bana birçok farklı konuda yardımcı oldu. Birçok kulübe katıldım ancak bazıları hayatımda ötekilerden daha önemli yer tuttular. Yıllarca tiyatro kulübündeydim. Oyunculuğa yönelik güçlü bir eğilimim yoktu ancak sahne arkasında müziğe ve ışığa yardımcı oldum. Hatta sonraki yıllarda yardımcı yönetmenlik yapma fırsatım bile oldu. Bunun yanı sıra, okulda düzenlenen Moods ve Music Night'larda arkadaşlarımla beraber sahneye çıkmışlığım da var. Hatta bir sene

Bazaar Day'in poster ve biletlerde yer alacak logosunu tasarlama şansına da eriştim. Bunlar yer aldığım etkinliklerin kendisinden çok grup arkadaşlarımla olan iletişim yeteneğimi güçlendirdi ki bu iş hayatımda yararlandığım en önemli yeteneklerden birisidir.

Aile üyelerinizin de sanatçı yönere sahip olması sizi bu mesleğe yönlendiren önemli bir faktör denilebilir mi?

Beni özellikle yapmak istediğim mesleğe iten güç, annem ve babamın meslekleri değildi. Ancak küçüklükten beri bu konuda ailemden direnç görmemiş olmamın bana bu yolda destek olduğunu düşünüyorum. Daha da önemlisi o zamanlar farkında olmasam da, kendi işini kurmuş ve sanatla uğraşan iki insanın başarılı bir hayat kurabildiklerini ve rahat geçinebildiklerini görerek büyümek bu yönde şüphe duymadan ilerlememe olanak sağladı.

Moda ve takı tasarımı konusunda da çalışmalarınız olmuş. Sonra ne oldu da karakter tasarımcılığına karar kıldınız? Sizi bu alana yönlendiren nedir?

Takı ve obje tasarımı bir işten ziyade annemle zevkli vakit geçirmek için yapılan aktivite gibiydi. Aslında, küçüklükten beri anneme kendi istediğim şeyleri çizip yaptırabiliyordum, ancak ortaokul dönemlerinde annem çizdiklerimi modelleyip bir kısmını koleksiyonuna katmaya karar verdi. Bu dönemden sonra anneme zaman zaman ufak yardımlarım oldu, ancak meslek olarak takı tasarımı yapmak istemediğimi biliyordum. Küçüklükten beri dikiş dikmeye ve sonrasında moda duydüğüm genel ilgiden dolayı, lise

ikinci sınıfın yazında Bahar Korçan'a çizimlerimin bir kısmını gönderdim. Bunun üzerine kendisinin yanında, yaz koleksiyonu için kısa bir staj yapma şansım oldu. Bahar Korçan ve çalışanları harika insanlardı, kendilerinden çok ilham aldım. Ancak zaman içerisinde fark ettim ki yarattıklarımı sadece bir kesimle değil, herkesle paylaşabilmek istiyordum. Dolayısıyla animasyon alanında tasarıma yöneldim ve deneme yanılma yöntemiyle "visual development" ve karakter tasarımında mutlu olduğuma karar verdim.

Otis College of Art and Design'da Dijital Medya okudunuz. Niçin özellikle bu okulu seçtiniz? Los Angeles'ta olması bir etken miydi?

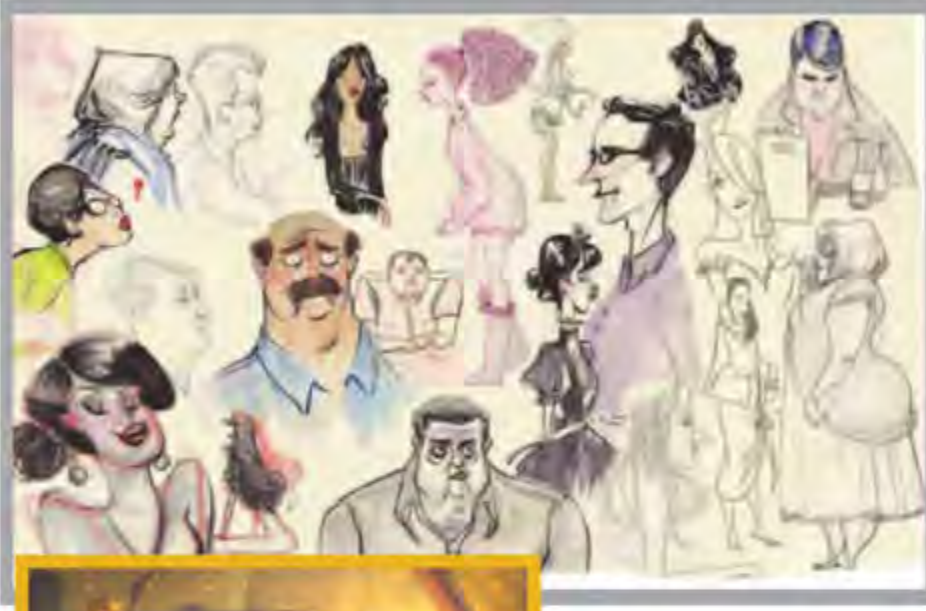
Evet. Okulun Los Angeles'ta olması benim için çok büyük bir etkendi. Dünyanın bir çok yerinde başarılı tasarım okulları var, ancak yapmak istediğim şeyi okumak, onu bulmak için evimden ayrılacaksam, buna değmeyecek bir yerde okumak fikri bana inanılmaz saçma geliyordu. Zaten okulu bitirdikten sonra burada çalışmak istediğimi biliyordum. Hedeflerim de çok yukarılarda olduğundan, oralara ulaşmak için bulabildiğim en yüksek merdivenlere yöneldim.

Otis College of Art and Design kendi alanındaki en başarılı okullardan bir tanesidir. Nasıl kabul edildiniz?

Tabii ki çok kolay olmadı. Lisenin son senesinde, özellikle de son dönemimde neredeyse her hafta sonu portfolyo yapabilmek için İstanbul'a gidip geldim. Yani Otis College'a kabul edilmem tamamen emeğimin bir karşılığıydı diyebilirim.

Roy Dowell, Lewis Hall, Rosemary Brantley gibi üstadlardan ders almak size neler kattı?

Okulda tanınmış isimlerin olması her zaman sana yardımcı oluyor, ancak benim için kendilerinin katkısı daha çok sembolik bir anlam taşıyordu. Çevremde yaptığı işi ciddiye alan ve harika bir şekilde yapan bu tarz isimlerin olması, bana yol gösterebilmeleri ve destek olmaları, beni istediğim şeylerin peşinden koşabileceğime ve bir şekilde gerçekleştirebileceğime ikna etti.

Los Angeles'ta okudunuz ve orada yaşamaya, çalışmaya devam ediyorsunuz. Sektörün kalbinde olmak ne gibi avantajlar sağlıyor?

Zaten, eğer yeteri kadar başarılı çalışmalarınız varsa, eninde sonunda burada buluyorsunuz kendinizi. Los Angeles'ta olmak her şeyi daha kolay kılıyor. İstanbul'da evde otururken Oscar'ları izlerseniz sanki başka bir evrene bakıyormuş gibi hissedersiniz. Burada ise şunu biliyorum ki, Venice Bulvarı'nda doğuya gidip, La Brea'dan kuzeye saparsam Oscar Törenindeyim.

Şirket belgelerini Belediye Binası'na götürürken yanımdan George Clooney geçiyor (kendisi görüldüğünden daha kısa boylu). Daha da önemlisi, burada beraber okumuş ve çalışmış olduğum arkadaşlarımla bir bağ içerisindeyiz. Hal böyle olunca, "herkes Kevin Bacon'dan iki kişi uzaktadır" sözü burada gerçeklik kazanıyor.

Üniversiteyi okurken birçok derste de asistanlık yapmışsınız. Akademik kariyeri düşünmediniz mi?

Akademik kariyer hiç bir zaman bir kariyer planı olmadı benim için. Benim yapmak istediğim, birtakım projelerin bir parçası olabilmektir. Dolayısıyla eğitimim süresince de eğilimim hep bu yönde oldu. Okulda asistanlık yapmak ise, öğretmenlerimden daha çok şey öğrenmeme ve iletişim kabiliyetimi geliştirmeme yardımcı oldu. Yaptığınız işi iyi yapıyor olabilirsiniz, ama söz konusu sanat olunca bu yaptığınız işi iyi öğretebileceğiniz anlamına gelmiyor. Size gelen her öğrencinin düşüncesi, algısı ve yetenekleri farklı oluyor. Bir öğretmen olarak tüm bu farklılıklara açık olmadan ve

onlara yol göstermeden öğretmenliğe atılmak bence öğretmen için de, öğrenciler için de zor bir deneyim oluyor. Günün birinde kendimi hazır hissederseniz öğretmenlik yapmak isterim, ancak takım projelerinden hiç bir zaman vazgeçemeyeceğimi biliyorum.

Bir film için karakter tasarlarken nasıl bir süreçten geçiyorsunuz? O karakteri şekillendiren özellikler zihninizde nasıl canlanıyor?

Çoğunlukla projeye göre yapmamız gerekenler değişiyor. Uzun projelerde daha fazla süremiz olduğu için karakterleri daha iyi tanıma şansımız oluyor. Kısa projelerde ise açıkta kalan noktaları hayal gücümüzde olabildigince

doldurarak aynı hissi yakalamaya çalışıyoruz. Karakterin hikaye içindeki önemi, rolü, kişiliği ve hikayesi çoğu zaman tasarımın önemli bir kısmını oluşturuyor. Bunun dışında da, projenin seçtiği görsel dil, zaman ve yer gibi diğer faktörler de belirleyici olabiliyorlar.

Türkiye'yi karakter tasarımcılığı konusunda nasıl görüyorsunuz? Türkiye'de bu konu ile ilgili çalışmalar var mı? Alanınızla ilgili beğendiğiniz Türk sanatçıları var mı?

Türkiye'de ne yazık ki orijinal içerikli çok fazla proje yapılmıyor. Son zamanlarda reklam sektöründe hızlı bir yükseliş olsa da, uzun metrajlı animasyon filmleri veya büyük çapta oyunlar hazırlamak konusunda hala yeterli değiliz. Bu konuda ufak bir gelişme var ancak bu tarz şeyleri bir araya getirmek için büyük bütçeler, ciddi hazırlıklar, inanılmaz büyüklükte kadrolar ve sürekli karşılaşılabilecek zorlukların üstesinden gelebilecek beyinler gerekiyor. Bu tarz projelerin çoğu Avrupa'da devletten destek almasına rağmen zar zor hayat buluyor. Bu alanda özellikle çalışmalarını gördüğüm Türk sanatçıları olmadı ne yazık ki. Ancak en azından bir çok karikatüristimizin ve bazı illüstratörlerimizin meslekteki doğru yönelimlerinden ve seslerini duyurabilmelerinden gurur duyuyorum.

Şu anda "Mirada" adında yeni bir şirkette çalışıyorsunuz. Mirada neler yapıyor?

Mirada, uzun zamandır başarıyla çalışmış olan Motion Theory adlı şirketin sahiplerinin, yönetmen Guillermo Del Toro ile ortak olarak kurmuş oldukları bir şirket. Şu anda Mirada içerisinde bir çok proje dönüyor,

"Los Angeles'ta olmak herşeyi daha kolay kılıyor. İstanbul'da evde otururken Oscar'ları izlerseniz sanki başka bir evrene bakıyormuş gibi hissedersiniz. Burada ise şunu biliyorum ki, Venice Bulvarı'nda doğuya gidip, La Brea'dan kuzeye saparsam oradayım."

ancak ne yazık ki konuşma iznim yok. Fakat büyük ve heyecanlı projelere yönelikler diyebilirim.

Siz Mirada'da ne yapıyorsunuz?

Çoğu zaman projenin başlangıç aşamasında, projenin görsel tarzı, tasarımları, özellikle de renkleri ve ışıklandırması üzerine illüstrasyon ve tasarımlar yapıyorum. Aslında projeden projeye ihtiyaçlarımız değişiyor, dolayısıyla da her proje ayrı bir deneyim oluşturuyor.

Türkiye'ye dönmevi düşünüyör musunuz? Buraya dönerseniz aklınızda ne gibi planlar var?

Kısa vadede dönme planlarının olmadığını biliyorum, ancak uzun vade açısından kesin bir fikre sahip değilim. Yine daha ileride, Türkiye'den bir

arkadaşımla, atölye veya bir okul açma gibi düşüncelerimiz var, ancak henüz bu düşünceler olgunlaşmış değil.

Okul yıllarında derslerde ve ders aralarında çizimler yapar mıydınız?

Okuldayken herkesin planner'ları dönüp dolaşıp bana gelirdi, "şu sayfaya şunu çizer misin" diye sorardı arkadaşlarım... Türkiye'ye son gelişimde eski planner'larımı buldum, anılar fırtınalar gibi esiverdi.

Kino Fest'e katılmışsınız? Nasıl bir festival olduğundan biraz bahsedebilir misiniz?

Kino Fest, Romanya'da yer alan uluslararası bir film festivali. Festival yönetmenleri bana "web sitesine bir kaç illüstratör koymak istiyoruz, bir parçası olur musunuz" diye sordular. Ben de tabi ki kabul ettim. Bunun dışında iki kere İngiltere'nin uluslararası illüstrasyon dergisi Imagine FX'de söyleşim çıktı ve Photoshop Magazin'de bir söyleşim bir de Comic Con üzerine yazım yayınlandı. ✓

Ahmet Tosun (ACI '02)

Rusya'da mobil pazarlama ondan soruluyor...

Kendisi gibi genç bir sektörde hızla büyüyen şirketi TIMWE ile büyük bir başarıya imza atan Ahmet Tosun (ACI '02) ile kariyerindeki hızlı ilerlemeyi ve mobil pazarlamayı konuştuk.

Bilişim sektöründeki baş döndüren gelişme her gün hayatımıza yeni kavramlar, yeni sektörler, yeni iş alanları ekliyor. Mobil pazarlama da bu alanlardan biri. Küresel bir şirketin Rusya temsilciliği görevini sürdüren Ahmet Tosun yeni nesil iş yapma biçimini doğru okumuş ve erken yaşta iş hayatında yükselmiş bir mezunumuz. Tosun ile başarısının izini sürerken mobil pazarlama dünyasındaki gelişmeleri de yetkili ağızdan dinlemiş olduk.

Okulu bitirdikten sonraki eğitiminiz, ardından kariyer hayatınız nasıl ilerledi?

2002 yılında İzmir Amerikan Lisesi'nden mezun olduktan sonra Sabancı Üniversitesi'ne girdim ve 2006 yılında Üretim Sistemleri Mühendisliği bölümünden mezun oldum. Üniver-

şitede ilk senenin sonunda birkaç arkadaşım ile birlikte başlattığımız UNI-co adında yaklaşık 2 sene süren bir şirket girişimimiz oldu. Üniversite üçüncü sınıfın yazında Henkel’de staj yaptım ve son sınıfın büyük bölümünde aynı firmada yarı zamanlı çalıştım. Üniversiteden mezun olmadan yaklaşık bir ay önce TIMWE ile tanıştım ve mezun olur olmaz orada çalışmaya başladım.

Erken yaşta girişimcilik hikayenizi dinleyebilir miyiz?

UNI-co, üniversite birinci sınıfın sonunda yakın arkadaşım Mehmet Karakaya’nın (ACI ’02) bir fikri olarak ortaya çıktı. Fikrin çıkış noktası aslında ilk senemizde İstanbul’da hepimizin başından geçen olaylardı. Lise dönem arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu üniversite eğitimine devam etmek için İstanbul’a gelmişti. Bu sadece İzmir’e özel de değil, İstanbul diğer şehirlerden her sene pek çok öğrenci çekiyor. Bu insanlar İstanbul’a geldiklerinde, nerede, hangi emlakçı ile nasıl ev tutulurdu, nerede traş olunur, nerede yemek yenilire kadar pek çok konuda büyük zorluklar yaşıyorlar. Biz UNI-co adında bir topluluk kurduk. Aziz Gür Koçanoğulları (ACI ’02) ve Başar Akyelli (ACI ’02) sayesinde çok güzel bir internet sitemiz ve logomuz oldu. Bu topluluğa üye olanlara bir adet UNI-co kart veriyorduk ve bu kart aracılığı ile insanlar pek çok anlaşmalı kurumdan özel indirim ve ayrıcalıklardan yararlanıyorlardı. Zamanla topluluk gelişti, 2000’i aşkın üye sayısına ulaştık ve bu üyeleri pek çok indirimden faydalandırdık. UNI-co dönemi, hepimizin hafızalarında güzel bir hatıra ve tecrübe olarak yer alıyor.

Bildiğimiz kadarıyla TIMWE 2002 yılında kurulmuş Portekiz merkezli uluslararası bir mobil ve interaktif pazarlama şirketi. Bize biraz TIMWE’den bahsedebilir misiniz?
TIMWE 300’ün üstünde çalışan ve 25 lokal ofisi ile, 75 ülkede faaliyet

gösteren, Portekiz merkezli global bir şirket. Biz Türkiye ofisimizi 2006 yılında kurduk. Ülke ofisi olarak kurduğumuz ofisimiz, şu anda şirketin Türkiye, Rusya ve Bağımsız Devletler Topluluğu’ndaki tüm operasyonlarından sorumlu. Türkiye’ye ek olarak bölgede Rusya, Kazakistan ve Azerbaycan’da da lokal ofislerimiz var. Bu ofislerimiz aracılığı ile şu anda bölgede 9 ülkede servis sağlıyoruz. Faaliyet gösterdiğimiz alan mobil katma değerli servisler. Üç ana dikeye odaklanıyoruz: Mobil Pazarlama (Mobile Marketing), Mobil Eğlence (Mobile Entertainment), Mobil Para (Mobile Money). Mobil pazarlama alanında, müşterilerimize, kendi hedef kitlelerine daha efektif bir şekilde ulaşabilmelerini sağlayan çözümler sunuyoruz. Birkaç örnek vermem gerekirse: direkt satış artışı, müşteri sadakati ya da marka bilinirliği sağlamaya yönelik servis/kampanyalar; hedef kitle veritabanı oluşturma, profileme/segmentasyon, CRM çözümleri; interaktif performans bazlı satış kampanyaları; daha çok operatörler kanalında, kreatif, teknik, kampanya yönetimi gibi alanlara ek TIMWE’nin projenin yatırımcısı olarak yer aldığı

“Mobil pazarlama alanında, müşterilerimize, kendi hedef kitlelerine daha efektif bir şekilde ulaşabilmelerini sağlayan çözümler sunuyoruz.”

büyük çaplı ARPU ya da spesifik bir ürün satışı arttırmaya yönelik kampanyaları örnek verebilirim. Mobil pazarlama kampanyalarını markalara en cazip kılan özellikler; kampanyaların her adımının ölçülebilir olması, diğer mecralara göre daha düşük maliyetli olması, TV, gazete, radyo gibi geleneksel iletişim mecralarının aksine iletişimin interaktif olması ve yine dijital bir mecra olan internete nazaran penetrasyonunun çok daha geniş olması (ki bu Türkiye’de de geçerli olmakla birlikte, bölgede faaliyet gösterdiğimiz diğer ülkelerde çok daha keskin bir fark). Mobil Pazarlama her geçen sene büyüyen bir alan. Mobil Eğlence altında hem kendi markamız hem de farklı operatörlerin markaları altında sunduğumuz mobil içerik servisleri var.

TIMWE
dünya
genelinde ve

bölgemizde pek çok mobil içerik sağlayıcısı ile olan anlaşmaları sayesinde çok geniş bir içerik portföyüne sahip. Bu portföy altında pek çok kategoriden, oyunlar, uygulamalar, videolar, duvar kağıtları, animasyonlar, temalar, melodiler gibi indirilebilir içerikler ve pek çok metin bazlı içerikler yer almakta. Yine bu alanda önemli bir dikeyimiz portal yönetimi. TIMWE dünya genelinde ve bölgemizde pek çok operatörün portallarının yönetimini ve içerik agregasyonunu da yapıyor. Sunduğumuz servisler altında, direkt mobil eğlence olarak adlandırabileceğimiz pek çok içerik servisine ek olarak, Mobil İngilizce Öğretmeni, Anne Bebek Servisi, Kazakistan'ın ilk mobil Kazakça öğrenme servisi gibi daha ciddi ve fonksiyonel servisler de var. Mobil Para altında cep telefonu aracılığı ile cep telefonu hesabımızla yapabileceğiniz kolay, hızlı ödeme çözümleri sunuyoruz. Diğer alanlarda da çok önemli olmakla birlikte buradaki de en büyük avantajlarımızdan

biri aynı anda hem global hem de lokal olabilmemiz. Sadece TIMWE ile çalışarak tüm bu ülkelerdeki kullanıcılarımızdan cep telefonu aracılığı ile ödeme alabiliyorsunuz.

Türkiye'deki tüm operatörlerin kampanyalarını TIMWE mi yönetiyor?

TIMWE 2006 yılından beri Türkiye'deki 3 operatörün de direkt iş ortağı. Her operatörün, farklı iş alanlarında, TIMWE gibi pek çok farklı iş ortakları da var. Ülkemiz dünya genelinde mobil katma değerli servisler alanında çok ileri bir ülke. Pek çok yerli ve yabancı değerli firma var sektörün farklı alanlarında faaliyet gösteren. Rekabetin de oldukça yoğun olduğu bir sektör.

Sizin TIMWE'deki göreviniz nedir? Kampanyaların oluşumunda siz de katkı sağlıyor musunuz yoksa bunun için kreatif bir ekibiniz var mı? Yoksa bu kampanyaları operatörler üretiyor siz de teknik altyapıyı mı sağlıyorsunuz?

Ben şu anda TIMWE'nin Rusya ve Bağımsız Devletler Topluluğu bölgesindeki operasyonlarından sorumlu Genel Müdürüyüm (Russia & CIS Managing Director). Sunduğumuz kampanyalarda kreatif, teknik, legal, kampanya yönetimi, müşteri memnuniyeti gibi tüm alanlarda hizmet veriyoruz. Sadece teknik destek verdiğimiz kampanya yoktur ya da sayısı gerçekten çok çok azdır. Biz kesinlikle, teknik bir firma değiliz. Teknik olarak kuvvetliyiz, global ve lokal tecrübeli teknik ekiplerimiz var; kampanyalarımızda kullandığımız, bizi rakiplerimizden ayırtan çok önemli platformlarımız var ama bizi biz yapan buna ek olarak hem kreatif, hem de pragmatist yanımız diye düşünüyorum. Pragmatistiz, çünkü çok yaratıcıyız ama

yaratıcı olurken kampanya hedefini de hiç bir zaman göz ardı etmiyoruz. Geniş kitlelere ulaşmayı ve sonuç odaklı çalışmayı çok iyi bildiğimizi düşünüyorum. Kendimizi ne sadece teknik bir firma, ne de sadece kreatif bir ajans olarak görüyoruz.

TIMWE'yle sizin tanışmanız nasıl oldu? Onlar mı sizi buldu yoksa siz kişisel olarak mı başvurduunuz?

Ben Henkel'de çalışırken, oradaki müdürümün eşi, TIMWE'nin ilk genel müdürü olarak Türkiye'deki ofisin açılışından sorumluydu. TIMWE'ye katılmamı o teklif etmişti.

Kazakistan ülke müdürü olarak başladığınız TIMWE'de Asya ve Doğu Avrupa bölgelerinden sorumlu kişi olarak görev alıyorsunuz. Bu kadar genç yaşta kazandığınız böylesi bir başarının sırrı nedir?

TIMWE'de 2006 yılında İstanbul ofisinin kuruluş aşamasında başladım. O dönemde Genel Müdürümüz, ben ve danışmanımız toplam 3 kişiydik. Pozisyonum "Channel Manager" olarak geçiyordu. Türkiye'de işlerin büyümesi ile birlikte, Bağımsız Devletler Topluluğu bölgesinde operasyonlarımızı büyütme istiyorduk. 2007 sonunda, Kazakistan'a Ülke Müdürü olarak geçtim ve oradaki ofisi ve organizasyonu kurdum. Yaklaşık 1 sene orada kaldıktan sonra askere gittim. Askerlik görevimden dönüşümde, Haziran 2009'da EECA Regional Manager olarak Türkiye'ye döndüm. Türkiye ve Bağımsız Devletler Topluluğu'ndaki operasyonların belirli bir seviyeye gelmesi ile birlikte, uzun bir süredir yakından takip ettiğimiz, çok büyük bir pazar olan, Rusya'ya girmeye karar verdik. 2010 Eylül'de Moskova'ya taşındım ve ofisimizi kurdum. O zamandan beri Rusya ve Bağımsız Devletler Topluluğu'ndaki operasyonlardan sorumluyum.

"Şu anda TIMWE'nin Rusya ve Bağımsız Devletler Topluluğu bölgesindeki operasyonlarından sorumlu Genel Müdürüyüm (Russia & CIS Managing Director). Sunduğumuz kampanyalarda kreatif, teknik, legal, kampanya yönetimi, müşteri memnuniyeti gibi tüm alanlarda hizmet veriyoruz."

Genç yaş ve başarıya gelince... Üniversite mezuniyeti ile birlikte aslında kendi işimi yapmayı düşünüyordum fakat hem global olması hem de Türkiye'de yeni kurulan bir şirket olmasından ötürü TIMWE'ye katılmak bana cazip gelmişti. İleride kendi iş denemelerimi de daha başarılı yapmama yardımcı olacağını, kısa zamanda çok şey tecrübe edebileceğimi ve iyi bir okul

olabileceğini düşünmüştüm. Gerçekten de öyle oldu. İş hayatında insanın karşısında farklı seçenekler oluyor. Bunların hepsinin kendine göre artı ve eksileri var. Bana göre genç mezunların karşısında 3 ana seçenecek duruyor: Kurumsal bir şirkette işe başlamak, TIMWE gibi yeni kurulan (start-up) bir şirkette işe başlamak ya da kendi işini denemek. Örneğin büyük, kurumsal bir şirket size daha güvenli bir kariyer planı sunuyor, bu son derece pozitif bir şey fakat kurulu, daha geniş bir organizasyon olduğu için, inisiyatif alma şansınız ilk etapta daha düşük oluyor. TIMWE gibi start-up bir şirket ise, beraberinde riskler barındırmakla birlikte, işlerin iyi gitmesi durumunda, size de şirket ile birlikte büyüme fırsatı veriyor. Kısa zamanda böyle hızlı bir yükseliş yakalamamda bence bunun önemli etkisi oldu.

İlerisi için kariyer anlamında neyi hedefliyorsunuz?
Telekomünikasyon sektöründen başka bir sektöre adım atmayı düşünüyor musunuz?
Telekomünikasyon ve özellikle mobil alan takip edilmesi zor bir

hızla büyümeye devam ediyor. Bu kadar dinamik bir sektörün içinde bulunmaktan ötürü çok şanslı hissediyorum. Buna ek olarak, operasyonlarını yürüttüğüm coğrafi alan, hem Türkiye'nin rekabet gücünün yüksek olduğu hem de spesifik ülkelerin, pek çok bölgenin politik ve ekonomik krizlerle boğuştuğu bu dönemde, her ikisinden de uzak, hızlı bir büyüme ivmesi yakaladığı bir alan. Dolayısıyla gelecek kariyer planlarımda da bu iş alanı ve coğrafi bölge birlikte ya da ayrı ayrı mutlaka yer alacaktır.

Rusya'da yaşam nasıl? İleriyeye dönük planlarınız arasında Türkiye'ye dönüş yapmak var mı?
Rusya'da yapmış olduğumuz girişim beni çok heyecanlandırıyor. Çok büyük, dolayısı ile çok zor bir pazar. Yalnız işlerin geldiği noktada TIMWE olarak mutlaka içinde bulunmamız gerekiyor. Türkiye'ye dönüş yapmak tabii ki istiyorum ama içim rahat dönmek de önemli. Bu kadar emek ve zaman sarf ettikten sonra, kurduğumuz düzen oturduktan sonra başarmanın verdiği iç huzuru ile dönüş yapmak istiyorum. Tabii

bunu söylerken, oldukça mesafe kat ettiğimizi de belirtmem lazım. 2012'in ilk yarısında dönüş yapmayı planlıyorum ya da tahmin ediyorum, tabi sonrasında sıklıkla gidip gelmek kaydı ile.

Rusya'da yaşama gelince, yine ayrı bir röportaj konusu olur. Arkadaşlarımı gelip yerinde görmeye davet ediyorum... Tabi ki Türkiye'den, aileniz, arkadaşlarınızdan uzakta yaşamak kolay değil ama biraz tecrübe yaptım bu alanda ister istemez. Özellikle ailecek, biz birbirimize çok bağlı ve birbirini çok seven bir aileyiz. Mümkün olduğunca iletişimi koparmamaya çalışıyoruz. Birbirini çok sık görememek zor ama bu negatif durumun bir pozitif etkisi de birbirimizi daha seyrek gördüğümüz için, bir araya geldiğimizde gerçekten hakkını vermemiz. Bu arkadaşlarım için de geçerli. Özellikle Kazakistan ardından da Rusya'da yaşamak bana

bölgeyi ve bölge insanını çok iyi tanıma fırsatı verdi. Ayrıca tabi ki Rusça öğrenme... Bölgede de pek çok kıymetli arkadaş edindim.

ACI yıllarınıza dönersek...

Hangi kulüplerdeydiniz? Neler yapmıştınız o yıllarda?

Orta 1'de futbol takımına girmiş, orta son da arkadaşım Can Başoğlu ile birlikte takımın kaptanlığını yapmıştık. Lise'de FAME müzikalini sergiledik. Orta okulda rock grubumuzla konser vermiştik, lisede de Moods'da çalmıştım. Junior Hall'daydım. Üsküdar'a bir defa fen fuarına, bir defa da spor turnuvasına gitmiştik. Bir dönem Dağcılık Kulübü'ndeydim.

ACI'n size kattığı değerler nelerdir?

Bence ACI'n bizlere kattığı en önemli şey bizleri birey olarak yetiştirmesi. Hayatın her alanında insan bu farkı

hissediyor. Yaptığımız projelerde, kulüplerde, müzikallerde, konserlerde, takımlarımızda hem birey olarak sorumluluk almayı, hem de takımın bir parçası olmayı öğrendik. Ortaokul, lise seviyesindeyken sunum hazırlayıp sınıfta sunmak, zannediyorum ki çok az okulda vardır. Kendine güven, topluluk önünde konuşabilme bize genç yaşta öğretilirdi. Ya da sınavlarda, ödevlerde yazılan 'essay'ler. Pek çok okulda ezbere dayalı çoktan seçmeli sınavlar varken ACI bize argümanımızı tüm adımları ile kağıt üstünde ya da sözlü olarak geliştirebilmeyi ve savunabilmeyi öğretti diye düşünüyorum. Tüm bunlara ek olarak İngilizce... Dolayısıyla bence çok şanslıydık. Tabi ki bir başka önemli yanı da dostluklar. Lise yıllarındaki arkadaşlarım hâlâ en yakınlarım ve zannediyorum bu dostluk ömür boyu sürecek. Bu da okulun bize belki de en önemli armağanı. ✓